

บทนำ

เลสดีเยร์ นารด์ปาตี หม่อมลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศส เจ้าของบริษัทก่อสร้างหิรมทรัพย์อันดับต้นๆ ของประเทศ ก้าวลงจากรถยนต์คันหรูด้วยท่าทางตึงเครียด ซึ่งผู้ติดตามก็มีใบหน้าไม่ต่างกัน เนื่องจากการประมูลโครงการก่อสร้างสำคัญที่มีมูลค่ามหาศาลเมื่อช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา ถูกบริษัทคู่แข่งประมูลตัดหน้าด้วยราคาต่างกันเพียงเล็กน้อย ทำให้เจ้าของบริษัทถึงกับหันไปมองคู่แข่งทางธุรกิจด้วยแววตาโกรธเคืองอย่างเปิดเผย แต่อีกฝ่ายกลับตั้งใจส่งรอยยิ้มเย้ยหยันตอบมา ทำให้คนแพ้ยิ่งหัวเสีย ทันทีที่กลับมาถึงบริษัทเขาจึงเรียกพนักงานทุกฝ่ายมารวมตัวกันที่ห้องประชุมเป็นการด่วน

วิชัย เลขาฯ คนสนิทมองเจ้านายหนุ่มด้วยแววตาให้กำลังใจอย่างเปิดเผย เขารู้ดีว่าภายใต้ภาพลักษณ์ที่ดูเคร่งขรึมซ่อนความรู้สึกทุกอย่างไว้ได้ดีเสมอมา

“แบบนี้ก็เท่ากับเราเสียเงินมหาศาลให้ไปบรพตนะครับ” วิชัยเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง ก่อนจะมองไปยังเจ้านาย “ต้องมีใครบอกราคาประมูลกับมันแน่ๆ เพราะราคาที่มันเสนอน้อยกว่าเราไม่กี่บาท ผิดกับบริษัทอื่นที่ตั้งราคาไว้สูงห่างจากเรามาก แบบนี้มันหายนะกันชัดๆ”

“เราประมาทเกินไป ไม่คิดว่ามันจะเล่นสกปรก” เลสลีย์เอร์เอ่ยขึ้นด้วยใบหน้าอกบุญญไม่รับเมื่อถูกลอบกัดอีกครั้ง

“ผมคิดว่าน่าจะเป็นพิมาลา เพราะวันนี้เธอไม่มาทำงาน แคมยังชนข้าวขนของออกไปตั้งแต่เช้าตรู่ ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงตัวเล็กๆ จะทำให้บริษัทของเราเสียหายได้มากขนาดนี้ เป็นความผิดของผมเองครับคุณเลสลีย์เอร์ ที่รับคนเข้าทำงานโดยไม่สืบสาวประวัติให้ดีกว่าก่อน” ฌรรงค์ หัวหน้าฝ่ายบุคคลกล่าวโทษตัวเอง

“อย่าโทษตัวเองเลยครับคุณฌรรงค์ อาจจะไม่ใช่คุณพิมพ์ก็ได้ นะ เรื่องแบบนี้อย่าเพิ่งกล่าวโทษกันลอยๆ ดีกว่า เราไม่มีหลักฐานอะไรแน่ชัด” วิชัยบอกตามหลักฐาน แม้ลึกๆ จะคิดอย่างที่ว่าหัวหน้าฝ่ายบุคคลกล่าว แต่ก็สงสารลูกน้องสาวที่ถูกกล่าวหาในขณะที่เจ้าตัวไม่อยู่และไม่มีโอกาสได้อธิบาย

เจ้านายหนุ่มเหลือบมองการสนทนาของลูกน้องด้วยสีหน้าเรียบเฉย พร้อมกับเคาะปากการาคาแพงกับโต๊ะ ขณะนี้ถึงเรื่องราวตลอดสองเดือนที่ผ่านมา...

เลสลีย์เอร์ต้องการผู้ช่วยเลขาฯ เพิ่มอีกคน เพื่อมาช่วยงานวิชัยที่มีงานล้นมือ ซึ่งฝ่ายบุคคลก็จัดหามาให้อย่างรวดเร็วทันใจราวกับว่าเตรียมพร้อมไว้อยู่แล้ว เขาประทับใจเธอตั้งแต่ครั้งแรกที่เห็น ไม่ว่าจะ เป็นใบหน้าสวยหวาน รอยยิ้มสดใสดูไม่มีพิษภัยอะไร เมื่อได้ร่วมงานกันก็ทำให้รู้ว่าเธอเป็นคนขยันขันแข็ง มีน้ำใจกับเพื่อนร่วมงาน อีกทั้งยังมาทำงานก่อนและกลับคนสุดท้ายเสมอ จนทุกคนในออฟฟิศรักและเอ็นดูเธอเป็นพิเศษ

พิมาลา นิชิโนบล สาวหน้าใสวัยยี่สิบปลายๆ ทำให้เลสลีย์เอร์ยิ้มได้ยามที่เธออย่างกรายเข้ามาเสิร์ฟกาแฟร้อนๆ ในตอนเช้าของทุกวัน กลิ่นโคโลญจน์อ่อนๆ จากกายสาวทำให้เขาหลงละเมอราวกับเด็กวัยรุ่น ชายหนุ่มมักจะรอดคอยเวลาที่เธอเข้ามาในห้องเพื่อนำงานมาวาง

ให้เขินอย่างใจจดใจจ่อ อีกทั้งยังชอบฟังน้ำเสียงติดจะอ่อนของเธอ มันฟังดูเป็นธรรมชาติ ไม่มีจริตจะก้ำกึ่งเหมือนผู้หญิงคนอื่นที่เขารู้จัก ยิ่งนานวันก็ยิ่งรู้สึกติดกับเธอมากขึ้นเรื่อยๆ จนวิชัยอดแสบไม่ได้ที่เห็น เจ้านายปลื้มพนักงานใหม่มากกว่าพนักงานเก่าๆ อย่างตน

พิมาลาอาศัยอยู่ในอาคารพนักงานที่อยู่ด้านหลังบริษัท ช่วงเย็น เลสลีย์เธอก็เห็นเธอมาออกกำลังกายในสนามด้านหน้าอาคารที่พัก หญิงสาวไม่ออกไปไหนมาไหนกับใคร แม้จะมีพนักงานชายหลายคน เทียวชายขนมจีบ แต่เธอก็ปฏิเสธอย่างสุภาพเสมอ อีกทั้งยังวางตัวดี ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่สวมเสื้อฝ้ายน้อยชิ้นให้คนงานชายจินตนาการไปไกล วันๆ ก็ทำงานและกลับเข้าที่พักเป็นประจำเช่นนี้ทุกวัน จึงทำให้ เลสลีย์เธอมั่นใจว่าผู้หญิงสดใสน่ารักคนนี้แหละที่เธอจะหยุดทุกอย่างไว้ที่เธอ

ชายหนุ่มมีโอกาสพาเธอไปรับประทานอาหารข้างนอกบริษัทเพียง ลำพัง ได้พูดคุยกับเธอเหมือนเช่นหนุ่มสาวทั่วไป ทำให้เขาคิดเข้าข้างตัวเองว่าพิมาลาก็มีใจให้เช่นกัน ทุกครั้งที่ออกไปไหนมาไหนด้วยกัน เขาจะให้เกียรติไม่ทำรุ่มร่ามให้เธอลำบากใจ

อันที่จริงเลสลีย์เธอก็มีสาวน้อยสาวใหญ่แหวะเวียนมาหาอยู่เสมอ ทว่าไม่มีใครสักคนที่จะทำให้เขารู้สึกชุ่มชื่นหัวใจได้เท่ากับพิมาลา มองมุมไหนเธอก็ใช่ ดูตรงไหนก็เจริญหูเจริญตาไปหมด

ขณะที่พิมาลาก็ดูจะมีความสุขที่ได้พูดคุยกับเลสลีย์เธอก็ไม่เคยหลบตาเวลาตอบคำถาม แหวดตาดูจริงจังแน่นอนกับทุกคำตอบ ทั้งในเวลาทำงานและตอนไปไหนมาไหนด้วยกัน ตลอดระยะเวลา สองเดือนที่ผ่านมา ชายหนุ่มมีความสุข กระชุ่มกระชวยหัวใจจนไม่ทันได้เฉลียวใจเลยว่ามิถุนายนใกล้แค่ปลายจมูก

กระทั่งก่อนวันประมุขงานสำคัญของบริษัท ในช่วงเย็นเลสลีย์เธอก็หอบเอกสารกลับบ้านโดยมีพิมาลาคอยช่วย ซึ่งวันนั้นดูเหมือนเธอ

จะเพียรยิ้มหวานราวกับเชยชวนให้เขาติดบ่วงเสน่ห์ที่เธอจงใจ
โปรยปรายไม่เว้นว่าง และคำคั้นนั้นเป็นช่วงเวลาที่เขาไม่อาจลืมเลือน
เมื่อเขาชวนไปบ้านพักหลังบริษัท เธอก็ตอบตกลงในทันทีราวกับว่า
รอจังหวะนี้มานาน

เลสดีเียร์นำเอกสารสำคัญขึ้นไปเก็บบนห้องนอน เมื่อกลับลง
มาก็เห็นเธอยิ้มหวานให้ จากนั้นทั้งคู่ก็ดื่มด่ำกับไวน์รสละมุน จน
แอลกอฮอล์ออกฤทธิ์ทำปฏิกิริยากับร่างกายที่ต่างฝ่ายต่างชุกชอน
ความรู้สึกไว้ มือไม้ของเขาเริ่มคืบคลาน ขณะที่เธอเองแม้จะดูตื่นๆ
ในตอนแรก แต่ก็คงรู้อยู่แล้วว่าการมาบ้านผู้ชายแบบนี้จะต้องเจอกับ
อะไร...เธอคงรู้ดีที่ สุด!

เมื่อเห็นว่าหญิงสาวไม่ปัดป้อง ชายหนุ่มจึงถือโอกาสอุ้มเธอขึ้น
ไปบนห้อง ความกระหายอยากในตัวอีกฝ่ายสูงลิ่วจนติดเพดาน ความ
เป็นชายเตรียมพร้อมราวกับบอดอยากปากแห้งมานาน ขณะที่คนใน
อ้อมกอดหน้าแดงลามไปถึงใบหู นำแปลกที่เขาดื่มไวน์ไปไม่มากเท่าไร
แต่กลับรู้สึกมันมาได้ขนาดนี้ แต่เอาเถอะ ไหนๆ ร่างน้อยที่โหยหา
มาตลอดก็อยู่ในอ้อมกอดแล้ว เขาก็ต้องปรนเปรอเธอให้เต็มที่ให้สมกับ
การรอคอยที่แสนทรมาณ

เลสดีเียร์วางร่างบางลงบนเตียงนุ่มพร้อมสายตาที่ไม่ปกปิด
ความปรารถนาแม้แต่น้อย

‘คุณเลสดีเียร์คะ พิมพ์เอ่อ...’

‘อย่าบอกนะว่าพิมพ์เปลี่ยนใจ ผมไม่ยอมจริงๆ ด้วย’ เลสดีเียร์
ไม่พูดเปล่า มือข้างหนึ่งของเขายังลูบไล้เรียวกาตุ่งาม

‘พิมพ์กลัวค่ะ’

‘ไม่ต้องกลัวนะครับ ผมจะทะนุถนอมพิมพ์เป็นอย่างดี เป็นของ
ผมเถอะนะ’

จะว่าไปที่ผ่านมาเลสดีเียร์ไม่เคยต้องร้องขอให้ผู้หญิงคนไหน

เป็นของเขาสักครั้ง ส่วนใหญ่จะรู้งานกันทั้งนั้น เผลอๆ จัดการเอง เสียด้วยซ้ำ เพราะตัวเขาเองคิดเสมอว่าความต้องการทางร่างกายเป็นเรื่องธรรมชาติ ไม่มีใครฝันได้ถ้าหากแรงปรารถนาตรงกัน

พิมาลายิ้มฝันให้เขาพาลงมองไปรอบๆ ห้องก่อนที่จะหยุดตรง กระเป๋าคอกสารสำคัญชั่วคราว ในตอนนั้นเขาไม่ได้เอะใจสักนิด ว่าการมาของเขามีจุดมุ่งหมาย

‘ผมจะทำให้พิมพ์มีความสุขที่สุด เชื่อใจผมนะ’ เลสดีเยร์กระซิบข้างหูอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงกระเส่า จากนั้นก็ขบเม้มไบหูของเธออย่างเอาใจ ทำให้เธอถึงกับสะท้อนไปทั้งตัว

ชายหนุ่มคร่อมร่างบางไว้พร้อมกับริบรอยยิ้มอันทรงเสน่ห์ จากนั้นมือหนักก็ค่อยๆ ปลดเปลื้องเสื้อผ้าของอีกฝ่ายออกอย่างช้าๆ เขาไม่เสียเวลาปล่อยให้เธอตื่นตระหนก ไบหน้าหล่อเหลาก็มลงตรงชอกคอระหงก่อนได้ปลายนอนอุ่นสัมผัสเนื้อนวลเนียนหอมกรุ่นอย่างอภิรมย์พร้อมกับมือหนักที่ลูบไล้ไปทั่วร่างหวังปรนเปรอให้เธอเคลิบเคลิ้ม

ทุกสัมผัสของเลสดีเยร์ทำให้พิมาลาสะท้อนไปทั่วร่าง เสียงครางกระเส่าของเธอเล่นเอาเขาแทบยั้งใจไม่ไหว เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็นผู้หญิงอะไรมีเสน่ห์ดึงดูดไปทั้งตัว ยิ่งเสียงหวานๆ ที่พยายามจะร้องขอให้เขาหยุด ก็ยิ่งทำให้เขาเดินหน้าเล้าโลมต่ออย่างไม่หยุดหย่อน ปลายนอนอุ่นวนเวียนอยู่ตรงหน้าห้องแบนราบก่อนจะไล่ต่ำลงไปยังชอกกليبสวรรค์ที่มีธารน้ำผึ้งหวานไหลอ้อยอิ่งให้เขาได้ดูดดื่ม

‘อ้าว คะ...คุณเลสดีเยร์’

คำพูดติดๆ ชัดๆ ของพิมาลาทำให้เขากระตุกยิ้มเพราะรู้ว่าร่างบางตอบสนองต่อความต้องการของเขาเป็นอย่างดี

‘ใจเย็นนะคนดี’ เขาเงยหน้ามองด้วยแวตาทหวานยิ้มก่อนจะจัดการกับเสื้อผ้าของตัวเองอย่างรวดเร็ว แล้วโถมร่างใหญ่โตขึ้นคร่อมเธออีกครั้ง

เลสตีเยรีให้เธอได้สัมผัสความเป็นชายของเขาพลางใช้มือหนา เคล้นคลึงสะโพกดงามแล้วแยกขาเรียวยาวออกจากกัน ก่อนจะค่อยๆ แทรกความเป็นชายที่ครัดเคร่งเต็มทีผ่านปราการอันคับแน่น ในตอนแรกเขานึกแปลกใจแต่เมื่อยิ่งตึงตั่นก็รู้ว่าเขาคือชายคนแรกของเธอ

‘ไม่ต้องกังวลนะคนดี ผมจะทะนุถนอมพิ่มพีให้มากที่สุด’ เขา กระซิบเสียงแหบพร่าพร้อมกับดันร่างหนาให้ผ่านพื้นปราการของเธอ ในขณะที่มือหนาอันคล่องแคล่วก็ลากไล่ไปตามเรือนกายสาวหวัง ปลุกเร้าให้เธอพร้อมรับการรุกรานของเขา

หญิงสาวได้ร่างพยายามต่อต้านอย่างหนัก ทว่าสุดท้ายก็ไม่อาจ ต้านทานความปรารถนาได้ ร่างใหญ่โตของเขาค่อยๆ สอดประสาน เป็นหนึ่งเดียวกับร่างน้อยอย่างช้าๆ พร้อมกับเสียดสีอื่นที่ปะปนมา กับเสียงครางรัญจวน จากนั้นคนชำนาญการก็เร่งจังหวะจะโคนตาม ความต้องการทางกายที่ไม่อาจหยุดยั้งได้ สองร่างสอดประสานกัน รวากับเป็นร่างเดียว เสียดครวญครางสุขสมดังไปทั่วห้อง ยิ่งร่างใหญ่ โตกระแทกกระทั้นฝากฝังจนสุดกายก็ยิ่งทำให้ทั้งสองร่างสะท้อนไป ทั้งตัว ก่อนที่เขาจะพาเธอโอบยบไปยังจุดหมายปลายทางพร้อมกัน

คำคินนั้นเลสตีเยรีมีความสุขจนบอกไม่ถูก เขานอนตระกองกอด เธอจนกระทั่งหลับไป โดยไม่ทันได้เฉลียวใจสักนิดว่าเมื่อตื่นขึ้นมา ทุกอย่างจะเปลี่ยนไปชั่วข้ามคืน!

ถึงตอนนี้เขาไม่รู้จะเอ่ยคำไหนให้สาสมกับความผิดของตัวเอง ที่พาเธอเข้าไปในบ้านพร้อมกับเอกสารสำคัญที่เพิ่งจะได้ข้อยุติเรื่อง ราคาที่แน่นอนเพื่อเข้าประมูลโครงการสำคัญในตอนสายของวันรุ่งขึ้น

เพียงเท่านั้นเลสตีเยรีก็พอจะรู้แล้วว่า อะไรทำให้พิมาลาหอบ เลื้อยผ้ากลับบ้านในทันทีทันใดโดยไม่รำลាក់กันสักคำ ชายหนุ่มขบขมกราบ แน่นด้วยความโกรธ เห็นหน้าใสๆ ตาซี้อๆ ของเธอก็ไม่คิดว่าจะทำกัน ได้เจ็บแสบขนาดนี้ แล้วต่อไปเขาจะเชื่อใจใครได้อีก ทั้งที่ไม่เคยคิด

มาก่อนว่าเหตุการณ์เช่นนี้จะเกิดขึ้นกับตัวเองอีกครั้ง!

หนึ่งเดือนต่อมา

ช่วงใกล้หกโมงเย็นของวันสุดท้ายก่อนปิดเทอมใหญ่ประจำปี หญิงสาวที่ทำงานเป็นครูสอนนาฏศิลป์ที่โรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งกลับมาเก็บเสื้อผ้าที่คอนโดฯ เพื่อเตรียมเดินทางกลับบ้านที่ต่างจังหวัด แต่ขณะออกจากที่พักอยู่ๆ ก็ถูกมือหนาดึงเธอเข้าไปในรถ โดยไม่มีโอกาสร้องขอความช่วยเหลือใดๆ

รถยนต์สุดหรูราคาแพงคันนี้ติดฟิล์มดำทั้งคัน มองจากภายนอกไม่มีทางเห็นว่าเกิดอะไรขึ้นข้างใน อีกทั้งคงไม่มีใครคาดคิดว่าจะมีผู้หญิงโชคร้ายถูกจับอยู่ในนี้ แถมยังมีหนุ่มลวกครึ่งดูภูมิฐาน หน้าตาหล่อเหลาราวกับพระเอกละครหลังข่าว ต่อให้ใครเห็นก็คงไม่สงสัยว่าเขากำลังทำผิดกฎหมาย!

“คุณเลสดีเยร์!” พิมาลาเบิกตากว้างด้วยความตกใจสุดขีด

หญิงสาวไม่คิดว่าจะได้เจอเขาในสถานการณ์เช่นนี้ ทั้งที่คิดว่าลืมเขาไปจากใจได้แล้ว แต่พอเห็นหน้าเขาอีกครั้งก็ทำให้เธอนึกถึงวันเก่าๆ แต่ด้วยหน้าที่ของลูกเธอจำต้องเลือกระหว่างพ่อที่ให้กำเนิดกับผู้ชายที่เปลอใจรัก ซึ่งเธอก็เลือกที่จะช่วยพ่อ ไม่ว่าจะต้องแลกกับอะไรเธอก็ยอมทุกอย่าง ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเธอก็พยายามตัดเขาออกจากหัวใจ แต่กลับไม่ได้ผล ใบหน้าของเลสดีเยร์ยังคงตามหลอกหลอนเธออยู่ตลอด

ระหว่างที่พิมาลาทำงานกับเลสดีเยร์ ชายหนุ่มดีกับเธอทุกอย่างคอยดูแลเอาใจใส่ พาไปไหนมาไหนอย่างไร้เดียงสา ไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ซึ่งเธอเองก็มีใจให้เขาไม่ต่างกัน ทุกการกระทำที่แสดงออกคือเรื่องจริง ไม่ได้เสแสร้งแม้แต่น้อย ทุกๆ วันของเธอมิแต่ความสุขที่ได้เห็นเขายิ้มยามที่เธอเข้าไปเสิร์ฟกาแฟในตอนเช้า สายๆ เอาเอกสารไปให้เขาเซ็น

เธอก็ได้รอยยิ้มทรงเสน่ห์กลับมา แต่ถึงตอนนี้ ความรู้สึกดีๆ ที่เขาเคยมีให้คงหมดลงตั้งแต่เธอหายตัวไปพร้อมกับราคาประมูลโพรเจกต์ยักษ์ในวันนั้น และวันนี้เขาคงกลับมาทวงความชอบธรรมจากเธอ

“ดิฉันที่ยังจำตัวตัวเองได้ แบบนี้ฉันจะดีใจหรือเสียใจดี” ชายหนุ่มตอบด้วยท่าทางกวนๆ

“เอ่อ คุณจะพาฉันไปไหน พ่อแม่ฉันกำลังรออยู่ที่บ้าน ปล่อยให้ฉันไปเถอะนะคะ” หญิงสาววิ่งวนปนเสียงสะอื้น

“คนอย่างเธอยังมีหน้ามาถามอีกหรือ เธอไม่เคยละอายต่อบาปกรรมแม้แต่นิดเดียว” เลสลีย์เอร์พูดขณะขึ้นมา นั่งไขว่ห้างสบายๆ ข้างกายพิมาลา ขณะที่คนถูกจับรีบถดถอยหนีไปจนสุดเบาะอีกด้านของรถยนต์หรู

“ฉันจะให้เธอเลือกว่าจะไปกับฉันดีๆ หรือจะให้ฉันไปหาพ่อ กับแม่เธอที่บ้าน แต่ไม่รับประกันนะว่าจะเกิดอะไรขึ้น” เลสลีย์เอร์ขู่อย่างคนเหนือกว่า

ชายหนุ่มวางแผนนี้มาลึกพัก หลังจากอยู่ที่อยู่และที่ทำงานของเธอแน่ชัด ตั้งใจไว้ว่าจะต้องพาเธอมารับโทษที่ทำกับเขาไว้ แม้จะเรียกเงินมหาศาลคืนมาไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็แสดงให้เห็นว่าจะช้าหรือเร็ว เธอก็ต้องได้รับผลของการกระทำนั้น

“ฉันไม่ได้ทำอะไรผิด” พิมาลาพยายามทำเสียงแข็ง

“รู้อยู่แล้วว่าเธอไม่มีวันยอมรับ ฉันก็เลยจัดทำคัลลิปพิเศษมาให้ดู ในเมื่อเธอตบตาฉันได้ฉันก็ทำกับเธอได้เช่นกัน”

เลสลีย์เอร์เปิดโทรศัพท์มือถือราคาแพงของเขาให้อีกฝ่ายดูภาพพ่อกับแม่ของตัวเองที่กำลังพูดคุยกับเลขาฯ คนสนิทของเขาด้วยใบหน้าเคร่งเครียด ซึ่งเลสลีย์เอร์ไม่ยอมเปิดเสียงการสนทนาให้เธอฟัง แต่ก็ได้ผลเพราะสีหน้าของพิมาลาซีดเผือดราวกับไม่มีเลือดไปหล่อเลี้ยง

“คุณทำอะไรพ่อแม่ฉัน ทำไมท่านทำหน้าที่แบบนั้น” พิมาลาเอ่ยถามด้วยเสียงสั่นเครือ

“เธออย่าคิดว่าจะใช้มารยาทของคนอื่นได้ฝ่ายเดียว เธอเป็นว่าเธอจะเอาอย่างไร จะไปดี ๆ หรือจะให้ฉันจัดการขั้นเด็ดขาด” เลสลีย์แย้ถามด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดจริงจังจนคนถูกถามทำอะไรไม่ถูก

ตอนแรกพิมาลาคิดว่าจะถามชายหนุ่มให้รู้เรื่อง แต่พอเห็นสายตาก็เขามองมาด้วยความชิงชังแล้วรู้สึกเสียวสันหลังวาบขึ้นมาทันที เพราะกลัวว่าถ้าเข้าชู้ถามไม่จบจะเป็นอันตรายมากขึ้นไปอีก โดยเฉพาะคนมีชนกติดหลังอย่างเธอ จึงตัดสินใจรอดูสถานการณ์ไปก่อน วัดกันหน้าที่ต่อมาที่ว่าชีวิตของเธอจะไปยังทิศทางไหน

“คุณจะมาฉันไปไหนคะ”

“ไม่ต้องถาม รู้ไว้อย่างเดียวก็พอว่าฉันไม่เอาเธอไปเช่าที่แน่นอน แต่ถ้าถามมากๆ ก็ไม่แน่” ชายหนุ่มเหลือบมองหญิงสาวก่อนจะสั่งให้คนขับออกรถได้

พิมาลากุมสองมือแน่นพลางท่องพุทโธๆ ในใจ แม้ความกลัวจะแล่นพลาญกระจ่ายไปทั่วร่าง แต่สติเท่านั้นคือสิ่งสำคัญสำหรับการอยู่รอดในเหตุการณ์เช่นนี้ ทว่าพอคิดถึงหน้าพ่อแม่ น้ำใสๆ ก็ไหลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ อันที่จริงถ้าเธอเป็นเลสลีย์แย้ก็คงต้องโกรธ มืออย่างที่ไหนเข้าไปทำงานที่บริษัทเขาเพื่อขโมยราคาการประมูลงานก่อสร้างโครงการใหญ่ที่หลายบริษัทต้องการ

แต่พอทำงานที่ได้รับมอบหมายเรียบร้อยเธอก็เผ่นแน่บ ทำเหมือนกับว่าไม่เคยเกิดอะไรขึ้น ที่ผ่านมาก็คิดเสมอว่าคงไม่มีอะไรแล้ว เลสลีย์แย้คงไม่ตามตัวเธอไปปรับข้อกล่าวหาอย่างแน่นอน เพราะหลักฐานต่างๆ ได้ถูกทำลายไปจนหมดสิ้นก่อนที่เธอจะก้าวออกจากอาณาเขตของเขา เพราะมีคนในคอยช่วยเธออีกแรง!

แต่ถึงตอนนี้พิมาลาเพิ่งรู้ว่าคิดผิด เลสลีย์แย้ลักพาตัวเธอมา

โดยไม่ทันได้ตั้งตัวแม่แต่น้อย ปานนี้พ่อกับแม่คงจะเง้อคอรออยู่หน้าบ้าน เช่นทุกครั้ง เอ้อ! คิดแล้วอยากโดดลงจากรถซะให้รู้แล้วรู้รอด...

“ไม่ต้องคิดจะกระโดดลงไปหรอกนะ” เขาพูดราวกับอ่านใจ อีกฝ่ายได้

พิมาลาปาดน้ำตาลววกๆ ก่อนจะคิดอะไรขึ้นมาได้ จึงอ้อนวอนเขา “อย่าพาฉันไปเลยนะคะ พ่อแม่ฉันกำลังรออยู่ที่บ้าน”

“ฉันเคยหลงกลเธอมาแล้วครั้งหนึ่ง อย่าหวังว่าจะมีครั้งที่สอง และที่พาตัวเธอมาเนี่ย ก็นับว่าเป็นเรื่องดีนะ เพราะอย่างน้อยผู้ชายอีกหลายคนก็จะได้ไม่โดนเธอหลอก ผู้หญิงหน้าซื่อตาใสอย่างเธอต้องเจอกับฉันถึงจะเป็นมวยถูกคู่” เลส์ดีเยร์ไม่แะแสะว่าอีกฝ่ายจะรู้สึกอย่างไร

พิมาลารู้ดีว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเดือนก่อนเลส์ดีเยร์คงไม่มีหลักฐานเอาผิดเธอแน่นอน จึงแย้งออกไป

“เพราะแบบนี้คุณก็เลยมาตั้งศาลเตี้ยตัดสินชีวิตฉัน พ่อแม่ฉันแฟนฉัน ที่รออยู่จะคิดยังไงถ้าฉันหายมาแบบนี้”

แม้จะรู้ว่าผิดแต่เรื่องอะไรจะยอมรับ รายได้ที่เขาสูญเสียไปไม่รู้เท่าไร เธอหาทั้งชาตินี้จนเลยไปถึงชาติหน้าก็คงไม่พอ

“แฟนฉันหรือ” เขาหัวเราะเสียงดัง ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน “ยังจะมีหน้ามาพูด ถ้านั่นแฟน ฉันคงเป็นผัวเธอใช้ไหม หรือลืมไปแล้วว่าฉันคือคนที่ทำให้เธอมีความสุขก่อนจากกันไม่ใช่หรือ”

เลส์ดีเยร์กระตุกยิ้มเย้ย

“นี่คุณ...” พิมาลาพูดไม่ออก

“ทำไมหรือ หรือที่ฉันพูดมันไม่จริง แต่สิ่งที่เธอได้ไปก็คงคุ้มนะ แลกกับ...” เลส์ดีเยร์เหลือบมองหญิงสาวตั้งแต่หัวจดเท้า

“ถ้าคุณคิดอย่างนั้นก็แจ้งความจับฉันเลยดีกว่า ฉันพร้อมจะสู้คดี แต่ขออย่างเดียวอยู่กับพ่อแม่ฉัน”

หญิงสาวฮึดสู้ เพราะการที่เธอต้องไปขโมยความลับการประมุข

งานก่อสร้างนั้น เธอไม่ได้รับเงินจากใครเช่นกัน จะมีก็แต่อิสรภาพของ พ่อเท่านั้นที่ได้รับเป็นการตอบแทน!

“คงไม่ต้องถึงมือตำรวจหรอก เสียเวลาทำงานของพวกเขา เปล่าๆ เจอฉันนี่แหละเด็ดสุด”

“แล้วฉันจะต้องทำยังไง คุณถึงจะยอมฟัง”

“หุบปากไปจนกว่าจะถึงที่หมาย แล้วเธอจะปลอดภัยทุกประการ แต่ถ้าเธอยังพูดไม่หยุดรับรองได้ว่าฉันจะพาแะข้างทาง” เขาพูดเป็นเชิงขู่ ซึ่งก็ได้ผล เพราะอีกฝ่ายหนึ่งเงียบราวกับหุ่นขี้ผึ้ง

ถูกอุ้ม

หลังจากประตูเหล็กขนาดใหญ่เปิดกว้างออก รถยนต์สุดหรู ก็แล่นไปตามถนนคอนกรีตที่ทอดยาวออกไปสุดลูกหูลูกตา มีพนักงานรักษาความปลอดภัยยืนตรงทำความเคารพกันเป็นแถว ด้านขวามือเป็นอาคารสูง 29 ชั้น ด้านซ้ายเป็นบ้านคอนกรีตหลากหลายรูปแบบ ตั้งโดดเด่นอวดความเก๋ไก๋มีสไตล์เรียกความสนใจจากผู้คนที่ผ่านไปมา

ด้านหลังเป็นอาคารชั้นเดียวเพดานสูงเหมือนห้างสรรพสินค้า ภายในบรรจุวัสดุอุปกรณ์ก่อสร้างทุกชนิดเอาไว้ ไกล่กันเป็นลานจอดรถสิบสี่อ รถมสมปุนสำเร็จรูป รถพ่วง รวมๆ แล้วเกือบร้อยคัน เลยเข้าไปด้านในเป็นโรงเรือนขนาดใหญ่ มีกองหิน กองทราย สูงท่วมหัว ขณะที่รถยนต์แล่นผ่านไปเรื่อยๆ ก็พบโรงงานทำแผ่นคอนกรีตที่ได้มาตรฐานสากลปลูกเรียงกันหลายหลัง มีแผ่นคอนกรีตทั้งแบบที่ทำเสร็จแล้ววางอยู่มากมายเพื่อรอขนส่ง และแบบที่ยังอยู่ในขั้นตอนการผลิต ซึ่งแรงงานส่วนใหญ่มาจากประเทศเพื่อนบ้าน

“ยินดีต้อนรับสู่บริษัทเกียรติอมรอย่างเป็นทางการอีกครั้ง คงไม่ต้องแนะนำนะว่านี่คือที่ไหน” เจ้าของอาณาเขตอันกว้างใหญ่บอกด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

เลสดีเยร์ นารด์ปาดี้ หนุ่มลูกครึ่งไทย-ฝรั่งเศสสุดเพอร์เฟกต์

วัยสามสิบต้นๆ รูปร่างสูงใหญ่ เนื้อตัวเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ ผิวขาว
ราวกับนายแบบหลุดออกมาจากนิตยสารชั้นนำ ผมสลวยสีน้ำตาลอ่อน
ตัดกับดวงตาสีมรกตค่อนข้างดำทึบดูดีเป็นพิเศษ ดูโดดเด่นชวนเคลิ้มฝัน จมูกโด่ง
เป็นสันแลดูเป็นคนชอบออกคำสั่ง รูปร่างสวยจับกับพื้นเสียงเป็น
ระเบียบ ทุกครั้งที่ยิ้มไม่ว่าจะสาวน้อยหรือสาวใหญ่เมื่อได้เห็นก็ไม่วาย
ต้องเหลียวหลังกลับมามองอีกรอบ

ชายหนุ่มทั้งเก่ง ทั้งฉลาด หลังเรียนจบปริญญาโทจากประเทศ
ฝรั่งเศส เขาก็ตั้งใจทำธุรกิจที่พ่อชาวฝรั่งเศสได้ปูรากฐานเอาไว้ สมัย
นั้นเป็นเพียงบริษัทรับเหมาน้อยๆ เพราะไม่มีเงินลงทุนหรือแม้แต่
แบบแผนอะไร แต่พ่อก็สามารถเลี้ยงดูครอบครัวได้

โอเวฟ นารด์ปาตี พ่อของเขาเป็นนักเดินทางรอบโลกเพื่อศึกษา
วัฒนธรรมของแต่ละประเทศอย่างเอาใจจริงเอาใจหลังเลิกงานกับภรรยา
หลายสิ่งหลายอย่างที่ได้อะไรมาตลอดสองปีกว่าทำให้เจ้าตัวตื่นตา
ตื่นใจจนไม่อาจจะทิ้งการเดินทางได้ กระทั่งโชคชะตาเล่นตลกเมื่อ
โอเวฟได้พบกับแม่หญิงแกร่งที่กำลังแบกหาม ซ่อมแซมวัดเก่าแก่ของ
ตำบล ร่วมกับชายฉกรรจ์อีกหลายคน โอเวฟประทับใจเธอตั้งแต่นั้น
เห็น ผู้หญิงผิวคล้ำกำร่าแดด ดวงตาโตดูใสซื่อ เมื่อยิ้มให้เธอก็ยิ้มตอบ
อย่างมีไมตรี และนั่นก็เป็นจุดเริ่มต้นความรักของทั้งคู่

หลังจากนั้นพ่อก็หมั่นมาหาแม่ที่วัดทุกวัน ทั้งช่วยออกแบบทั้ง
ช่วยแบกหามสารพัด กระทั่งการบูรณะวัดได้เสร็จสิ้นลง พ่อก็ตัดสินใจ
ยุติการเดินทางรอบโลกเปลี่ยนมาเป็นเดินทางรอบตัวแม่แทน ในตอน
แรกญาติๆ ไม่มีใครเห็นด้วยกับความรักของพ่อกับแม่ จนกระทั่งพ่อ
พิสูจน์ให้เห็นว่ารักแม่จริง โดยการติดต่อญาติที่อยู่ฝรั่งเศสมาสู่ขอแม่
ให้ถูกต้องตามประเพณีไทย

พ่อเล่าเรื่องราวในอดีตให้ครอบครัวแม่ฟังทั้งหมด ว่าท่านเคย
มีลูกชายกับภรรยาเก่าซึ่งเลิกกันไปแล้วหนึ่งคน ซึ่งครั้งนั้นญาติ

คนเดียวของพ่อได้พาลูกชายของพ่อเดินทางมาด้วยพร้อมกับยกเงินเก็บทั้งหมดที่มีให้แม่ แม้ว่าเงินจำนวนนั้นจะไม่มากมายนักแต่ก็พอจะสร้างครอบครัวเล็กๆ ขึ้นมาได้

จากนั้นพ่อก็พยายามหาช่องทางสร้างธุรกิจของตัวเองด้วยความอุตสาหะ นำวิชาความรู้ที่มีมาสร้างรายได้ให้แก่ครอบครัว จากงานรับสร้างบ้านเล็กๆ ก็ขยับเป็นใหญ่ขึ้น ด้วยฝีมือการออกแบบที่ไม่เหมือนใคร อีกทั้งราคาก็ถูกแสนถูก ลูกค้าพูดกันปากต่อปาก พ่อจึงมีงานทำไม่ขาดมือ จนกระทั่งแม่ให้กำเนิดเขาออกมา

เลสดีเียร์กับพี่ชายที่อยู่ไกลกันคนละซีกโลกติดต่อกันทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์เสมอ จนกระทั่งเขาเรียนจบจากมหาวิทยาลัยชื่อดังในกรุงเทพฯ และกำลังจะเดินทางกลับบ้านไปหาพ่อกับแม่ เขาก็เจอกับเรื่องไม่คาดฝันเมื่อญาติโทร. มาบอกว่าพ่อกับแม่ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์เสียชีวิตทั้งคู่

โลกของชายหนุ่มพังครืนลงมาตรงหน้า เหตุการณ์เลวร้ายถ้าโถมเข้ามาในจังหวะเดียวกัน พ่อกับแม่ที่รักและเทิดทูนบูชามาเสียชีวิตกะทันหันอย่างไม่ทันได้ตั้งตัวแม่แต่น้อย ผู้หญิงที่เป็นรักแรกก็สลัดเขาทิ้งราวกับเศษสวะ จึงทำให้ทั้งร่างกายและจิตใจในเวลานั้นต้องการการซ่อมแซมโดยด่วน

งานศพพ่อมีญาติจากฝรั่งเศสเดินทางมาร่วมงาน พร้อมกับภรรยาเก่าของพ่อและพี่ชายต่างมารดาของเขา วันนั้นเธอก้าวแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้ง โดยมีพี่ชายและบอดี้การ์ดร่างยักษ์อีกหลายคนยืนประกบอย่างระแวดระวังราวกับพวกเจ้าพ่อในหนึ่ง

เลสดีเียร์กล่าวขอบคุณและยอมรับไมตรีจิตที่หญิงต่างชาติมอบให้อย่างแท้จริง ขณะที่พี่ชายซึ่งอายุต่างกันเพียงไม่กี่ปีเข้ามาสวมกอดพร้อมกับคำพูดที่ไม่มีวันลืม...

‘เราเป็นพี่น้องกัน ฉันจะไม่ทิ้งนาย’

หลังจากงานศพเสร็จสิ้นเลสดีเยร์ตัดสินใจเดินทางไปเรียนต่อต่างประเทศตามที่ภรรยาคนแรกของเธอแนะนำทันที เพราะมีเรื่องราวมากมายที่ต้องการหลบหนี และมีอีกหลายอย่างที่ไม่อยากจดจำ

ระหว่างที่เลสดีเยร์อยู่ฝรั่งเศสพี่ชายต่างมารดามักจะหยิบยื่นเงินให้อยู่เสมอ แต่เขาไม่คิดจะรับมาฟรีๆ ทุกวันหลังเลิกเรียนเขาจะเข้าไปทำงานที่โรงแรมของภรรยาเก่าพ่อ ซึ่งเป็นกิจการของครอบครัว ในขณะที่พ่อเป็นเพียงศิลปินไส้แห้ง ใช้ชีวิตแบบดิสต์ๆ ทางบ้านของฝ่ายหญิงจึงไม่ขึ้นชอบ ชีวิตคู่ของพ่อจึงจบลง

เลสดีเยร์ช่วยงานโรงแรมอย่างเอาใจจริงเอาใจจังและด้วยความโชคดีเขามีโอกาสได้ออกแบบกาลิโนในลาสเวกัสของพี่ชาย ความโดดเด่นทันสมัยทำให้ผลงานชิ้นแรกเป็นที่รู้จักอย่างแพร่หลาย แต่หลังจากเรียนจบเขาก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ และใช้เวลาตลอดหลายปีหมดไปกับการมูมานะตั้งใจทำงานอย่างไม่ลืมหูลืมตา ความขยันขันแข็งบวกกับแรงผลักดันจากพี่ชายต่างมารดาที่ส่งงานมาให้ทำเสมอ จากบริษัทไร้ชื่อเสียงก็กลายเป็นประสบความสำเร็จ มีฐานะการเงินที่มั่นคงและยังเป็นคนหนุ่มไฟแรง เป็นที่กล่าวขานในแวดวงอสังหาริมทรัพย์อย่างกว้างขวาง

“รปภ. ทุกคนยังอยู่ครบเลย” หญิงสาวเปลอพูดออกไป เมื่อเห็นพนักงานรักษาความปลอดภัยด้านหน้าบริษัทชุดเดิม

“ยังจำได้หรือว่าเคยอยู่ที่นี่”

“เออ...”

“เธอนี้เป็นนักต้มตุ๋นมืออาชีพเลยนะ ส่วนฉันก็หลงผู้หญิงจนไม่ลืมหูลืมตา ใ้เงินนะไม่เสียตายหรอก แต่ที่เจ็บใจไม่หายก็เพราะเสียรู้คนอย่างเธอกับไอ้ขยะบรรพदनัน”

“ฉันไม่...”

“หุบปาก! ฉันไม่อยากฟังคำแก้ตัวอะไรทั้งสิ้น ถ้าขึ้นยังพูดมา

อีกคำฉันจะไม่ให้เธอมีโอกาสได้พูดอีกเลย” เลสดีเยร์ยิ้มทุกคำชัดเจน ทำให้พิมาลาขมอมหุบปากจับทันที

รถยนต์หรูแล่นผ่านเขตโรงงานมาได้เล็กน้อยก็ถึงโรงอาหารขนาดใหญ่ที่คะเนด้วยสายตาคงจะคนได้หลายร้อยคน เมื่อขับลึกเข้าไปเรื่อยๆ ก็มาถึงทางแยก ด้านซ้ายมีอาคารสูง 5 ชั้น 4 หลัง ซึ่งสร้างเป็นห้องพักพนักงานจำนวนหลายร้อยห้อง ด้านหน้ามีส่วนหย่อมพร้อมลานกีฬาที่จัดไว้สำหรับพักผ่อนหย่อนใจ

ตอนพิมาลาทำงานอยู่ที่นี่ เธอก็พักในอาคารของพนักงานหญิง แต่ไม่เคยเดินเลยเข้าไปด้านในมาก่อน เพราะรู้ว่าเส้นทางที่เขากำลังจะพาไปคือบ้านพักส่วนตัวของเจ้าของบริษัท ซึ่งน้อยคนนักที่จะได้ย่างกรายเข้าไป...

รถยนต์เคลื่อนไปเรื่อยๆ หญิงสาวก็ยังคงหันมองรอบตัวอย่างไม่วางตา

“อยากถึงเตียงฉันเร็วๆ เหยอ ถึงได้ทำหน้าที่ต้นตั้นขนาดนั้น” เลสดีเยร์ถามด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน

พิมาลาเบื่อจะต่อปากต่อคำกับเขาเต็มทีจึงได้แต่ถอนหายใจออกมาเบาๆ พลังคิดในใจ

‘คนลามก วันๆ คงคิดแต่เรื่องบนเตียง’

“อย่าบอกนะว่าเสียตายฉันขึ้นมา จะว่าไปสาวๆ ที่ฉันรู้จักส่วนใหญ่ก็เห็นฉันเป็นเทพบุตรอยู่แล้ว ทั้งใจดี ทั้งสปอร์ต ถ้าบอกกันดีๆ เธออาจจะได้มากกว่าที่ไอบรรพตให้เธอก็ได้” เลสดีเยร์กระตุกยิ้มมุมปากเมื่อเห็นว่าหญิงสาวไม่ต่อปากต่อคำ

“แล้วไงคะ” พิมาลาทามกลับเหมือนไม่รู้สึกละไร แม้ลึกๆ เธอจะรู้สึกดีกับผู้ชายคนนี้อะไรๆ ทุกการกระทำที่แสดงออกไปเกิดจากความรู้สึกของเธออย่างแท้จริง ทว่างานที่ได้รับมอบหมายสำคัญกว่าความรู้สึกของตัวเอง เพราะเธอทนไม่ได้ที่จะเห็นพ่อติดคุก!

“ห่างกันไม่ทันไร ประชดประชันเก่งจริงนะแม่คุณ”

“คุณจับฉันมาต้องการอะไร บ้านฉันไม่ได้ร่ำรวยถึงขนาดต้องพาตัวมาเรียกค่าไถ่หรอกนะ” หญิงสาวประชดซึ่งหน้าเป็นครั้งแรก

“หี ซ่างกล้าคิดนะ ถ้าอยากรู้ก็คงต้องอยู่กับฉันที่นี่จนกว่าจะเปิดเทอมนะคนสวย อ้อ แล้วคงไม่ต้องบอกนะว่าอยู่ในฐานะอะไร ถึงจะสมกับเงินมหาศาลที่ฉันต้องเสียไป ไหนๆ เราก็ค่อยๆ กันแล้วนี่ ฉันไม่อยากสอนงานใหม่”

“คุณกรุณาฟังฉันก่อนได้ไหม” เธอตั้งท่าจะอธิบาย เพราะรู้ความหมายที่เขาพูดดี

“พอ! ฉันจะไม่ฟังสิ่งที่เธอจะพูดอีกต่อไป เพราะไม่ว่าเธอจะสรรหาคำอะไรมาแก้ตัว ฉันก็ไม่มีทางเชื่อเธอแน่นอน” เลสลีย์เอร์บอกด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

“ถ้าคุณแตะต้องตัวฉัน เอ่อ ฉะ...ฉันจะฆ่าตัวตาย” ครูสาวบอกด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่น

“หี พุดอย่างกับไม่เคย เขาเถอะตามสบาย ฉันไม่ห้ามอยู่แล้ว แต่คงแอบเสียใจแทนพ่อกับแม่เธอที่ถูกสาวคนเดียวมาด้วนตายไปเสียก่อน”

เลสลีย์เอร์เยาะ ดูจากอาการของคนที่จะฆ่าตัวตายแล้วนึกขำไม่ว่าจะมองทางไหนเขาก็พอจะเดาออกว่าเธอไม่กล้า เพราะเท่าที่รู้มาเธอเป็นคนรักครอบครัวมาก อีกทั้งยังเป็นลูกสาวคนเดียว แถมพ่อแม่อีกไม่ได้ร่ำรวยอะไร เดือนหนึ่งๆ ก็ส่งเงินไปให้พ่อกับแม่ใช้ไม่ขาดมือแล้วมีเหวคนอย่างเธอจะมาด้วนตายเพราะเรื่องแค่นี้

“คุณประเมินอะไรง่าย ๆ แบบนี้เสมอเลยหรือเปล่านั้น” หญิงสาวเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบก่อนจะหันมองออกไปนอกรถโดยไม่สนใจฟังคำตอบ

“ผู้หญิงปากหวานอย่างเธอรู้ดีไม่ใช่หรือ” เขาย้อนไม่เลิก

พิมาลาไม่สนใจเสียงเห็บแหมม ลึกๆ ยังคิดจะหาโอกาสหนีกลับไปหาพ่อกับแม่ที่กำลังรอคอยเธอกลับบ้าน คิดแล้วก็อดน้ำตาซึมไม่ได้ โชคชะตากำลังฆ่าเธอให้ตายทั้งเป็น ไม่รู้ทำไมผู้หญิงธรรมดาๆ ต้องมาเจอกับเรื่องราวไม่คาดคิด ในขณะที่เธอกำลังจะโบยบินไปหาความสุขกับครอบครัวในช่วงปิดเทอม แต่อยู่ๆ ก็ถูกกระซางลงมา ตกนรกขุมที่ลึกที่สุด!

หญิงสาวปิดความท้อแท้ในใจออก ก่อนจะเริ่มสังเกตด้านนอก รถอีกคัน คราวนี้เธอเห็นต้นไม้หน้าตาขื่นเรื่อยๆ บริเวณนี้อยู่ห่างจากโรงงานมากพอสมควร ไม่นานก็เห็นประตูอัลลอยสวยหรูตั้งเด่นเบื้องหน้า กำแพงสูงด้านหน้ากั้นขวางเป็นแนวยาวออกไปจนสุดเขตแดน และยังมีปราการต้นไม้ใหญ่ให้ร่มเงาตลอดแนวกำแพงอีกชั้น ตัดขาดจากด้านนอกอย่างสิ้นเชิง คิดแล้วก็อดขื่นขมไม่ได้ที่เจ้าของบ้านจัดสรรพื้นที่ให้มีลักษณะคล้ายกับเป็นป่าย่อมๆ และยังคงออกแบบโรงงานให้สอดคล้องกับบ้านได้อย่างลงตัว แถมยังร่วมรื้อน่านอยู่

เมื่อประตูอัลลอยเปิดออก รถยนต์หรูก็แล่นเข้าไปจอดในโรงจอดรถ

‘คนอวดรวย’

หญิงสาวเห็บในใจ พลังกวาดตามองรถยนต์หรูสีคันที่จอดเรียงรายกันอยู่เต็มโรงจอดรถ จากนั้นก็เบนสายตาไปยังบ้านหลังงาม สไตลิมเดิร์น มีต้นไม้รายรอบบ้านให้ความร่มรื่นเย็นสบาย ห่างออกไปเล็กน้อยมีบ้านสุนัขหลังน้อย ซึ่งสร้างจากกระจกใส สามารถมองเห็นด้านในได้ถนัดตา บริเวณโดยรอบมีสนามหญ้าเขียวขจีตัดแต่งสวยงาม บอกให้รู้ว่านี่คือคนดูแลเป็นอย่างดี

พิมาลาถอนหายใจแรงๆ เมื่อคิดว่าเส้นทางที่ผ่านมาอันดูจะยากลำบากสำหรับเธอตอนนี้ เพราะรอบด้านมองเห็นเพียงกำแพงสูงสีขาว และหากคะเนด้วยสายตาแล้ว บ้านหลังนี้ตั้งอยู่ห่างจากถนนใหญ่มาก

พอสมควร อีกทั้งด้านหน้าที่เธอเพิ่งผ่านเข้ามามีคนงานของเขาเดินกัน
ขวักไขว่ ส่วนหลังบ้านเธอก็คงไม่มีปัญญาปั่นกำแพงสูงท่วมหัวออกไป
ได้แน่นอน และที่สำคัญเธอยังไม่รู้ว่าจะต้องเจอกับอะไรนอกกำแพง
สูงนั้น!

“ถ้าอยากปั่นกำแพงหนักก็ตามสบายนะ แต่บอกไว้ก่อนว่า
งูเหลือมแถวนี้ชุมมาก แถมตัวเงินตัวทองก็ชอบเดินเพ่นพ่านไปทั่ว
ไม่เชื่อก็เชิญปั่นหนักได้ตามสบาย” เลสลีย์รีบอกราวกับรู้ใจอีกฝ่าย

“ขอบคุณที่บอก!” หญิงสาวกระแทกเสียงใส่คนรู้ทัน

ชายหนุ่มกระตุกยิ้มมุมปาก ก่อนจะลงจากรถยนต์ที่คนขับเปิด
ประตูรออยู่

“ขอบใจมาก นายกลับไปได้แล้วละ” เลสลีย์สั่งคนขับรถ
ประจำตัว ซึ่งรีบทำตามในทันที

“ฉันบอกไว้ก่อนนะถ้าเธออยากให้พ่อกับแม่ที่บ้านปลอดภัย
ก็ทำอย่างที่บอกแล้วถึงเวลาฉันจะปล่อยเธอไป เข้าใจไหมสาวน้อย”
เลสลีย์ยื่นกอดอกมองคนในรถที่ยังไม่ยอมขยับตัว อันที่จริงเขาเพียง
ต้องการขอให้พินาลากแล้ว เพราะรู้ว่าจุดอ่อนของเธออยู่ที่ครอบครัว

“อย่ายุ่งกับพ่อแม่ฉันเด็ดขาด และอย่าให้ท่านรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น
กับฉันที่นี่ แล้วฉันจะยอมทำตามที่คุณบอกทุกอย่าง” เธอบอกเสียงสั่น
น้ำตาคลอ

เลสลีย์ไม่ยอมอ่อนข้อให้แก่น้ำตาของเธออีกแล้ว “ไม่ยากหรอก
แค่ทำตามที่คุณต้องการ เห็นไหมงานง่าย ๆ”

“แล้วทำไมต้องเอาพ่อกับแม่ฉันมาเกี่ยวข้องด้วย ท่านไม่รู้เรื่อง
อะไรด้วยเลย” เธอยังโอดครวญไม่เลิก

“ก็ในเมื่อเงินมหาศาลที่คุณเสียไปยังหาคนซดใช้ไม่ได้ และเรื่อง
ทั้งหมดเกิดขึ้นเพราะเธอคนเดียว ถึงแม้เธอจะไม่ยอมรับ แต่ตัวเธอเอง
ก็รู้ดีอยู่แก่ใจว่าทำอะไรกับบริษัทฉัน” เลสลีย์จ้องอีกฝ่ายด้วยสายตา

แนวแน่

“อะ...ฉันไม่รู้เรื่อง” พิมาลายังตั้งท่าปฏิเสธ เรื่องอะไรจะพูดความจริง

“เธอ...ฉันพ่อแม่เธอคงต้องรู้สินะ สงสัยฉันคงต้องไปหาท่านเองแล้วละ” เลสลีย์เอร์ชูไม่เลิก คนปากแข็งอย่างเธอต้องเจอคนตรงๆ แบบเขาถึงจะทันกัน

“มะ...ไม่ต้องคะ ฉันจะทำตามที่คุณบอกทุกอย่างจนกว่าจะเปิดเทอม เอ่อ แล้วฉันต้องทำอะไรบ้าง” พิมาลาถามออกไปในตอนท้าย แม้จะรู้ว่าเขาต้องการอะไรจากเธอ

“งานง่าย ๆ แค่บริการฉันให้ถูกใจ เผลอๆ เธอจะได้ทั้งเงินทั้งรถกลับไปใช้อีกด้วย เห็นไหมว่าฉันเป็นเทพบุตรที่แสนจะใจดีกับเธอแค่นั้น” ชายหนุ่มลุ่มลูกไล่แขนเรียวยาวของอีกฝ่ายด้วยสายตากรุ่มกริม

พิมาลานึกไปถึงตอนที่ตัดสินใจยอมเสียตัวให้เขา...ครั้งแรกของชีวิตสาว แม้จะผินใจแค่นั้นแต่มันก็เป็นวิธีเดียวที่จะสามารถขโมยราคาประมูลให้ทันก่อนจะถึงงานในตอนเช้า หญิงสาวยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ต้องตายไปเธอก็ยอม ขอแค่ให้พ่อรอดคุกก็พอ

ในวันนั้น หลังกิจกรรมบนเตียงยุติลง หญิงสาวก็รอจนเขาหลับแล้วจึงแอบใช้โทรศัพท์มือถือถ่ายรูปราคาประมูลที่เขาเก็บไว้ในแฟ้มที่หอบกลับมาจากบริษัท แล้วส่งไปให้บรรพตทันที จากนั้นก็รีบกลับมานอนที่เดิม ทำตัวปกติราวกับว่าไม่มีเกิดอะไรขึ้น พอรุ่งเช้าก็รีบเก็บเสื้อผ้าออกไปทันทีโดยที่เลสลีย์เอร์ชูไม่เอะใจอะไรสักนิด

“เอ่อ ตอนนี้น้ฉันหิวข้าวมากเลย” เธอพยายามเบี่ยงเบนประเด็นเท่าที่รู้ตอนนี้เขาไม่มีเจตนาพาเธอมานั่งยางตามที่คะเนไว้แต่แรก ซึ่งก็นับว่าโชคดีที่ได้ต่อลมหายใจอีกนิด แล้วหลังจากนี้ก็ค่อยหาทางหนีทีไล่กันอีกที

“หิวก็ลงมาสิ อ่อ อย่าตกใจนะ ลูกๆ ฉันเยอะ” เลสลีย์เอร์ชูบอก

ก่อนที่ลูกๆ ที่เขาเคยถึงจะวิ่งกรูเข้ามาหา

“แม่เจ้า! แน่ใจจะว่านั่นหมา” หญิงสาวอุทานออกมาเหมือนกับไม่เชื่อสายตาตัวเอง เมื่อเห็นสุนัขตัวใหญ่พันธุ์โกลเดนรีทรีฟเวอร์ 7 ตัวคลอเคลียเจ้านายราวกับคิดถึงกันแทบขาดใจ

“ครั้งก่อนที่ผมมาฉันคงยังไม่มีเวลาแนะนำเพราะเป้าหมายมีไว้พุ่งชน และฉันก็พุ่งเข้าหาเธอเต็มๆ เลย ฮ่าๆ” เลส์ดีเยร์หัวเราะสะใจในคำพูดของตัวเองที่ทำให้คนฟังถึงกับหน้าง้ำในทันที “เอาละๆ เข้าบ้านได้แล้ว ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลย เธอลองโชว์ฝีมือทำอาหารให้กินหน่อย”

“ฉันเนี่ยจะทำอาหารเป็น หี แค่ทอดไข่ดาวยังใหม่เลยคุณ” พิมาลายอมรับตรงๆ

“ไม่น่าเชื่อ เอาเป็นว่าทำอะไรก็ได้ ฉันหิว”

“ดูเหมือนคุณจะไม่เชื่อในสิ่งที่ฉันพูดแม้แต่คำเดียว”

“พอเถอะ ยิ่งเธอพูดฉันก็ยิ่งเกลียดเธอมากขึ้น เอาเป็นว่านับจากนี้ฉันคิดว่าจะเปิดเทอม ฉันคือเจ้าชีวิตของเธอแลกกับเงินที่ฉันเสียไป อ้อ แล้วห้ามถาม ห้ามทำหน้าใสชื่อไม่รู้ชื่อไหนอีกแบบนี้อีก” เลส์ดีเยร์ชี้หน้าอีกฝ่ายด้วยท่าทางเอาเรื่อง

พิมาลาไม่รู้ว่าอะไรโชนโชนชะตาหรือเวรกรรมที่เธอเคยก่อไว้ตั้งแต่ชาติปางไหน ที่ทำให้ชาตินี้ต้องมาพบเจอกับเรื่องราวแปลกๆ ที่ต้องแลกกับความอยู่รอดของเธอ จะหนักก็ไม่รอด อยู่ที่นี่ก็ไม่รู้ว่าจะต้องเจอกับอะไร บรรดาสาว ๆ แถมอารมณ์ขี้ขี้ ๆ ลง ๆ ของพ่อหนุ่มลูกครึ่งคนนี้อีก สุดท้ายสุนัขจนตรอกเยี่ยงเธอคงทำได้แค่แบกรับความทุกข์นี้ไว้จนกว่าจะเปิดเทอม

นับจากนี้คงเป็นช่วงเวลาที่ต้องจดจำไปตลอดชีวิต!

“ถ้าอย่างนั้นฉันขอโทรศัพท์บอกพ่อกับแม่ได้ไหม ให้ท่านรู้ว่าฉันสบายดี ป่านนี้คงรอแม่แล้ว” หญิงสาวพูดพลางนี้ภาพพอกกับแม่

มานั่งรอเธออยู่หน้าบ้าน

“ได้ แต่ฉันลืมบอกเรื่องของพ่อเธอที่ฉันรู้มา นายประยูรเคยทำงานให้ไอบรรพตจนเธอต้องมาขโมยความลับที่บริษัทฉัน แล้วตอนนี้พ่อเธอเกษียณตัวเองออกมาอยู่บ้านกับแม่เธอสองคน ใกล้เคียงโซอย่างที่คุณพูดไหม” ท้ายประโยคเขากระซอกเสียงแข็ง กอดอกมองอีกฝ่ายอย่างไม่สะทกสะท้าน

“เอ่อ...” หญิงสาวพูดไม่ออกเพราะสิ่งที่เลสดีเยร์พูดคือเรื่องจริง แต่โชคดีที่เขาไม่รู้ว่าพ่อของเธอไปทำอะไรไว้ถึงได้ออกจากงาน เพราะถ้าไม่อย่างนั้นเรื่องอาชญากรรมหลาย สืบไปสืบมาบรรพตอาจจะไม่ปล่อยพ่อเธอก็ได้ใครจะรู้

“ไม่ต้องอึ้งหรือก ในเมื่อเธอทำกับฉันได้ ฉันก็มีวิธีเอาคืนในแบบของฉัน แต่รับรองว่าพ่อแม่ของเธอจะสบายดี ถ้าเธอทำตามที่คุณต้องการ” เลสดีเยร์มองอีกฝ่ายอย่างไม่ปิดบังความปรารถนา

พิมาลาก้มหน้าข่มความรู้สึกหลากหลายที่ตาโถมเข้ามาพลางตอบเพียงสั้นๆ

“ฉันจะพยายามค่ะ”

“เอาเป็นว่าฉันหิว ลองทำอาหารที่คิดว่ากินได้มาสักอย่างสิ” พูดจบเลสดีเยร์ก็เดินเข้าบ้านทันที

พิมาลาได้แต่สะอื้นในอก พยายามอดทนกับเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนจะเดินตามเจ้าของบ้านเข้าไปเหมือนคนไร้ชีวิตจิตใจ

ภายในบ้านจัดแต่งอย่างเรียบง่าย ห้องรับแขกมีโซฟาหนังชั้นดีสีน้ำตาลจัดวางตรงกลางห้อง ใกล้กันมีโทรทัศน์จอยักษ์พร้อมเครื่องเสียงครบชุด ถัดไปเป็นห้องอาหารขนาดกะทัดรัด มีโต๊ะอาหารสำหรับสองที่นั่ง ใกล้กันเป็นห้องครัวขนาดใหญ่พร้อมเครื่องครัวครบครัน ตรงกลางห้องมีโต๊ะสำหรับเตรียมอาหารซึ่งน้อยครั้งที่เจ้าของบ้าน

จะมีโอกาสได้เข้าครัว

เจ้าของบ้านเอนกายสบายๆ อยู่บนโซฟา สายต่ายังคงจับจ้องหญิงสาวอย่างไม่วางตา ทั้งที่เธอกำลังหิ้วกระเป๋ากลับไปเยี่ยมบ้าน แต่ตอนนี้กลับต้องหอบผ้าตามเขามา แม้จะไม่เต็มใจแต่เขาเชื่อว่าเธอฉลาดพอที่จะอยู่ที่นี้อย่างสงบเสงี่ยมจนกว่าจะเปิดเทอม

ปกติเวลานี้เขามักจะออกไปพักผ่อนกับสาวๆ ในตัวเมือง ด้วยความหล่อเหลาบาดใจแถมยังรวยมหารวย สาวๆ หลายคนเสนอดัวด้วยความเต็มใจโดยที่เขาไม่ต้องแสวงหา ถ้าสาวสวยคนไหนถูกใจก็ดวงกันนานหน่อย อีกทั้งเขายังใจดีเป็นพ่อบุญทุ่มยอมเสียเงินซื้อความสุขใส่ตัวโดยไม่เสียตายนะ แต่บางครั้งความรุ่มรวยของพวกเขา ก็ทำให้ปวดหัวอยู่บ่อยครั้ง เพราะบางคนถึงกับเผลอมาอาละวาดเขาถึงที่ทำงาน ในขณะที่บางคนก็บุกมาถึงบ้าน

โดยเฉพาะฝ่ายสาวนามว่า รีน่า ตอนแรกเธอทำตัวน่ารักไม่ตามวอแว ไม่โทรกเจี๊ยะเมื่อเขาไม่ไปตามนัด คอยปรนนิบัติเขาอย่างไม่ขาดตกบกพร่องแม้กระทั่งเรื่องบนเตียงเธอก็เป็นฝ่ายบริการเขาเสมอ ทว่าระยะหลังมานี้หญิงสาวเปลี่ยนไป เธอตามราวกับผู้หญิงทุกคนที่เข้าใกล้เขา แม้จะบอกว่าเป็นเรื่องงานเธอก็ไม่ฟัง หึงหวงแม้กระทั่งเวลาเขาออกไปกินข้าวกับลูกค้า ทั้งที่ก่อนเริ่มคุยกันต่างฝ่ายต่างให้อิสระกันและกัน นานวันเข้าเลสดีเยร์จึงเริ่มเปื้อนหน้ากับนิสัยสุดโต่งของฝ่ายหญิงจนสุดท้ายเขาต้องเป็นฝ่ายหลบหน้าเธอเสียเอง

ณ ตอนนี้ ด้วยวัยที่เพิ่มมากขึ้นกอดปรกกับหน้าที่การงานมันคงชายหนุ่มจึงเริ่มมองหาใครสักคนที่จะมาเป็นภรรยาและแม่ของลูกในอนาคต กระทั่งได้พบกับพิมาลาผู้ช่วยเลขาฯ คนใหม่ หลายอย่างในชีวิตของเขาเปลี่ยนไปในระยะเวลาไม่นาน เขารู้สึกกระชุ่มกระชวยราวกับเด็กหนุ่มวัยละอ่อน อยากไปทำงานเร็วๆ เพื่อให้ได้เห็นหน้าเธอก่อนใคร ขณะที่ฝ่ายหญิงก็ดูเหมือนจะมีใจให้เขาอยู่ไม่น้อย แต่สุดท้าย

เธอก็ทำลายความรู้สึกดีๆ ของเขาที่เพิ่งเริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างจนพังครืนลง เหมือนปราสาททรายที่ถูกน้ำซัดจนหลายลงชั่วพริบตา...

แต่แล้วจู่ๆ สวรรค์ก็เล่นตลกกับเลสลีย์อีกครั้ง เมื่อเข้าไปใน
ห้องทำงานตอนเช้าวันหนึ่งแล้วพบคนที่เคยทำให้หัวใจของเขาเว้า
แหว่งยืนอยู่ตรงหน้า ชายหนุ่มชะงักเพียงชั่วครู่ เลขาฯ คนสนิทก็
แนะนำว่าเขาคือผู้เชี่ยวชาญทางด้านคอมพิวเตอร์ที่จะเข้ามาเซตระบบ
คอมพิวเตอร์ในสำนักงานใหม่ทั้งหมดตามที่เขาต้องการ

ขณะเดียวกันเลสลีย์เองก็สังเกตเห็นว่าหญิงสาวที่มาใหม่ก็มี
อาการชะงักงันไม่ต่างจากเขา แต่ไม่นานก็ปรับสีหน้าให้เป็นปกติ เธอ
คงจะตกใจเพราะไม่คิดว่าผู้ชายผมยาวดูสกปรก ใส่รองเท้าผ้าใบเก่าๆ
ที่เธอเคยดูถูกจะกลายเป็นเจ้าของบริษัทใหญ่โต

ชายหนุ่มหวนนึกถึงเมื่อตอนเจอเธอครั้งแรก...

เลสลีย์ในตอนนั้นตัวผอมสูง ผิวแห้งกระด้างไร้ราศี ยิ่งไว้ผม
ยาวราวกับหนุ่มอินดี้ก็ยิ่งทำให้เขากลายเป็นหนุ่มต้นท่อนต่ำ ด้วยความ
ที่เป็นคนง่าย ๆ แต่งตัวสบายๆ อีกทั้งในช่วงวันหยุดยังต้องกลับไปช่วย
พ่อทำงานตลอดทั้งวัน ซึ่งหน้าที่ของเขาเป็นทั้งไฟร์แมน เป็นทั้งลูกมือ
หิ้วถังปูนให้ช่างใหญ่ พ่อรับเหมาก่อสร้างทุกขนาดไม่ว่าจะใหญ่หรือเล็ก
ลูกน้องที่ทำงานกับพ่อทุกคนล้วนเป็นคนเก่าแก่สมัยบุกเบิก ขณะที่
ตัวเขาเองก็เลือกเรียนสถาปัตยกรรมศาสตร์เพราะตั้งใจจะกลับไปช่วย
กิจการของพ่อต่อไป

ขณะเรียนมหาวิทยาลัยปีสุดท้าย เขาได้พบนางในฝัน ฤทัย
เป็นเด็กปีหนึ่งหน้าตาสะสวยสมวัย สาวน้อยโดดเด่นในสายตาเขา
ไม่ว่าเธอจะพูดอะไรก็ทำให้เขายิ้มได้ นานวันเข้าหนุ่มมาดสะเหลือ่ๆ
จากบ้านนอกก็ยิ่งหลงรักเธอจนใจหิวไม่ขึ้น เลิกเรียนก็รีบมารอหน้า
คณะของเธอเพื่อจะเดินไปส่งขึ้นรถ เขาก็มาดักรอแต่เข้าเพื่อจะไปส่ง
เธอน้ำคณะ เจ้าตัวก็ไม่เคยปฏิเสธเขาสักครั้งแถมยังพูดคุยกอย่างเป็น

กันเอง ทำให้เขาคิดเข้าข้างตัวเองว่าอีกฝ่ายก็มีใจให้เช่นกัน

แต่แล้ววันที่ทำให้แผ่นดินที่เขาเ็นอยู่โคลงเคลงก็มาถึง เย็นวันนั้นฝนตกหนักเขาจึงไปยืนถือร่มรออยู่ที่หน้าคณะ เธอส่งยิ้มให้เขา ระหว่างเดินมาหา แต่อยู่ๆ ก็มีรถยนต์หรูคันหนึ่งมาจอดเทียบ จากนั้นนักศึกษาหนุ่มหล่อก็ลงมายืนถือร่มข้างรถ ซึ่งตอนนั้นเขาไม่ได้ใส่ใจอะไรเพราะสายตาดูจ้องแต่ร่างบางที่เดินใกล้เข้ามา

เลส์ติเยร์ยิ้มให้เธออยู่อย่างนั้นกระทั่ง...ร่างบางใกล้เข้ามา...ใกล้เข้ามา แต่แล้วสองเท้าน้อยๆ ของเธอกลับเดินตรงไปยังนักศึกษาคนนั้น โดยไม่สนใจหันมองเขาแม้แต่น้อย ชายหนุ่มจึงใช้ความกล้าเดินเข้าไปหาเธอพร้อมกับคำถามที่ทำให้เขาเข้าใจโลกมากขึ้น

‘นี่หมายความว่าไงครับ’ หนุ่มลูกครึ่งถามน้ำเสียงสั่นเครือ เพราะนี่เป็นรักแรกและรักเดียวที่เขาเทหัวใจให้

‘แกเป็นใคร มาอยู่อะไรกับแฟนฉันวะ!’ นักศึกษาหนุ่มเจ้าของรถหันมาเอารื่อง

‘แล้วแกล่ะเป็นใคร’ เลส์ติเยร์ไม่ยอมให้รักแรกหลุดลอยไปง่ายๆ

‘ไฉนบ้าง! ไม่ดูสารรูปตัวเอง พ่อก็เป็นแค่ฝรั่งกระจอกๆ มาเกาะเมืองไทยทำมาหากินเลี้ยงตัวเอง หึ รับหมาก่อสร้างเหรอ เป็นแค่นางานก่อสร้างไม่ใช่เหรอ ฮ่าๆ แฟนฉันเล่าให้ฟังหมดแหละว่าแกตามจีบ ที่หลังจะทำอะไรก็หัดดูตัวเองบ้างนะ จนแล้วไม่เจียม’ พุดจบก็ดึงมือแฟนสาวไปขึ้นรถ ก่อนจะขับรถออกไปท่ามกลางสายฝนที่โหมกระหน่ำ

เลส์ติเยร์ไม่ละความพยายาม เขายังคงวิ่งตามไปเคาะกระจกรถขณะที่รถกำลังเคลื่อนตัวออกไปเพราะอยากฟังคำอธิบายจากเธอ กระทั่งวิ่งตามไปไม่ไหวจึงนั่งหมดอาลัยตายอยากอยู่กลางถนนของมหา’ลัยโดยไม่อายสายตานักศึกษาคนอื่น ๆ

จากเหตุการณ์นั้นทำให้เขาได้เรียนรู้ว่า...เงินซื้อได้ทุกอย่าง

แม้กระทั่งผู้หญิง! แต่สำหรับการพบเจอหญิงสาวในครั้งนี้ เขาจะใช้เงินที่มีอยู่มากมายซื้อเธอกลับมา แลกกับความสะใจ!

เลสดีเยร์วางตัวเฉยขณะฟังหญิงสาวอธิบายเกี่ยวกับงานอย่างคล่องแคล่วไม่มีขาดตกบกพร่อง แต่ขณะที่เธอกำลังอธิบายอยู่นั้น โทรศัพท์มือถือที่วางอยู่บนโต๊ะก็สั่นจนทำให้ทุกคนหันไปมอง เจ้าของโทรศัพท์เหลือบไปเห็นรูปคนที่โทร. เข้ามา จึงขอโทษขอโพยก่อนขอตัวออกไปรับโทรศัพท์

ชายหนุ่มแสบยิ้มเมื่อแผนการบางอย่างผุดขึ้นมาในหัว คนที่โทร. เข้ามาแจ้งว่าหาตัวคนที่เขากำลังตามหาเจอแล้ว นี่คงเป็นโชคดีที่ได้เจอทั้งใจที่เก่าและใจที่ใหม่ แถมทั้งคู่ยังรู้จักกัน คราวนี้แหละเขาจะสำเร็จโทษพวกเธอให้สาสม!

แถมยังไม่ต้องเอ่ยปาก หญิงสาวผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์ก็เข้ามาตีสนิท ทั้งการพูดการจาที่ประดิษฐ์ให้สวยหรูและกิริยาท่าทางออกอ้อนนำเสนอดัวเองราวกับมีอาชีพ แล้วเรื่องอะไรเขาจะไม่สนองตอบกันเล่า

คิดมาถึงตรงนี้นุ่นลูกครึ่งก็ได้แต่ยิ้ม ก่อนจะหันไปมองคนที่เขาเพิ่งได้ตัวมาสดๆ ร้อนๆ

“โน่น ห้องเธออยู่ข้างบน ห้องด้านซ้าย สุดทางเดิน เอากระเป๋าไปเก็บแล้วรีบๆ ลงมา ไม่ต้องแวะเข้าห้องฉันก่อนนะเพราะตอนนี้ฉันยังไม่มีอารมณ์” เขานิ่งๆ สักเมื่อเห็นเธอหัวกระเป๋าดำเดินตามมา

พิมาลาถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะขึ้นไปยังห้องที่เขาบอกและกลับลงมาอีกครั้งในเวลาอันรวดเร็ว

“ฉันทิว ไปหาอะไรให้กินหน่อย เร็วๆ ด้วย” เลสดีเยร์กระซอกเสียงแข็ง

หญิงสาวไม่ตอบ ได้แต่เดินเข้าครัวไปด้วยใบหน้าหงุดหงิด จากนั้นก็เปิดตู้เย็นหยิบไข่ออกมาเจียว อาหารง่ายๆ ที่เธอคิดว่าเขาพอจะ

กินได้

“ดีนะมีข้าวสวยอยู่ในหม้อ ไม่งั้นคงให้หุงข้าวอีกแน่ๆ” เธอพิมพ์มาก่อนจะตักข้าวใส่จานแล้ววางไข่เจียวลงไปบนข้าวสวย จากนั้นก็ยกไปเสิร์ฟให้เจ้าของบ้านที่ทำตัวกว้างอยู่บนโซฟา

“ของเธอล่ะ ไม่หิวเหรอ” เขาปรายตามองอีกฝ่าย

“ไม่” คนตอบเชิดหน้าหันไปทางอื่น ไม่กล้ามองอาหารในจาน เพราะตอนนี้กระเพาะน้อยๆ ของเธอร้องประท้วงต่อต้านคำพูดตัวเองอย่างโจ่งแจ้ง

เลสดีเยร์กระตุกยิ้มมุมปากก่อนจะลุกไปหาสมาชิกใหม่ที่ดูท่าว่าจะพยศตั้งแต่วันแรก เขาเดินไปหาเธอช้าๆ ไปหน้ากรุ้มกริม

พิมาลาเห็นท่าไม่ดีจึงรีบถอยหลังไปเรื่อยๆ พลังมองหาหนทางรอดจากการคุกคามในครั้งนี้

“นี่คุณจะทำอะไร ถอยไปนะ”

“แหม ทำอย่างกับไม่เคย หรือว่าลืมไปแล้วว่าเรา...” เขาสวนกลับทันที

“เอ่อ คะ...คุณหิวไม่ใช่เหรอ ไข่เจียวกำลังร้อนๆ เลย” เธอรีบเปลี่ยนเรื่อง

“แล้ว...” เขายังเดินไปหาอีกฝ่าย

“ก็กินสิคะ” พุดจบพิมาลาก็รีบวิ่งหนีเข้าไปในครัว ก่อนจะมุดเข้าไปใต้โต๊ะเตรียมอาหาร

เลสดีเยร์มองการกระทำของอีกฝ่ายแล้วนึกสนุกจึงตามเธอเข้าไป เขาย่อตัวนั่งลงเบื้องหน้าคนที่กอดเขาตัวสั้นนั่งกราวกับว่าเขาเป็นฆาตกรโรคจิต

“นี่กลัวฉันขนาดนี้เลยเหรอ หึ ไม่น่าเชื่อว่าผู้หญิงปากหวาน อ่อนแออย่างเธอจะทำตัวไว้เตี้ยขนาดนี้ไม่เป็นไรฉันจะเล่นกับเธอก็ได้ ไหนๆ ก็ไหนๆ ละ” เลสดีเยร์มุดเข้าไปใต้โต๊ะ ในขณะที่พิมาลา

ก็ขยับตัวออกห่าง

“อย่าเข้ามานะ ถ้าคุณทำอะไรฉัน ฉันจะ...” หญิงสาวคิดหาทางรอด

“ไม่ต้องจะแล้ว มองทางไหนฉันก็ได้เปรียบ ส่วนเธอก็ทำได้แค่ทำตามี่ฉันต้องการ” เขาพูดพร้อมกับคลานเข้าไปคร่อมร่างบางที่ตอนนี้ฉันมุ่มหมดทางหนี

พิมาลาถอดตัวเองแน่นพลางหายใจเข้าลึกๆ

เลสลีย์เฮอร์มองใบหน้าหวานที่กำลังหลับตาปี เขาจดจำรอยยิ้มของเธอได้เป็นอย่างดี เรียวกปากบางสวยที่เคยอยากสัมผัสตอนนี้อยู่ใกล้แค่ฝ่ามือกัน ชายหนุ่มจึงไม่รอช้าโน้มใบหน้าเข้าใกล้เธอ ทว่ายังไม่ทันได้แตะริมฝีปากนั้น ก็มีบางอย่างกระโจนเข้าหาเขา

“โฮ่งๆ โฮ่งๆ”

เจ้าสุนัขแสนรู้ตื่นเข้ามาถูกัจงหระ พวกมันเลียปากเลียหน้า เลสลีย์เฮอร์ลามไปจนถึงพิมาลา ที่ตอนนี้คงอยากจะหาของรางวัลตอบแทนเหล่าผู้กล้าทั้งเจ็ดที่เข้ามาช่วยเธอได้ทันเวลา

“นี่เธอเข้าบ้านไม่ได้ปิดประตูโซ่ใหม่ เจ้าเจ็ดตัวนี่ถึงได้โผล่เข้ามาได้” เขาหันมาถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจนัก

“เอ่อ ค่ะ” เธอตอบส่งๆ ไปพลางลูบขนสวยงามของพวกมันอย่างรักใคร่เอ็นดู

“ห้ามไปไหนนะจนกว่าฉันจะกลับเข้ามา” เขาสั่ง พลางส่ายหน้าก่อนจะคลานออกจากใต้โต๊ะ แล้วเรียกสุนัขทั้งเจ็ดตัวให้ตามออกไปด้านนอก ซึ่งพวกมันก็รีบทำตามที่เจ้านายสั่งทันที โดยไม่หันมามองคนใต้โต๊ะที่กำลังถอนหายใจอย่างโล่งอก

ผ่านไปไม่นานเลสลีย์เฮอร์ก็กลับเข้ามา เขามองไปยังงานข้าวก่อนจะนั่งลงบนโซฟาแล้วตะโกนเรียกหญิงสาวที่ยังฝังตัวอยู่ใต้โต๊ะ

“นี่เธอ ออกมาเดี๋ยวนี้นะ ถ้าไม่ออกฉันจะเข้าไปตามเหมือน

เมื่อครู” ขาดคำหญิงสาวก็เดินออกมาตามคำสั่ง “จะกินไหมข้าวนะ”

“ไม่กิน” เธอตอบหัวงา

“ดี” จันฉันกินคนเดียว ออ แล้วห้ามลูกไปไหนนะจนกว่าฉันจะกินเสร็จ”

เลสดีเียร์ตักข้าวเข้าปากแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ ทำที่เป็นอรอยเหลือหลายหวังแกล้งให้หญิงสาวทนนิวไม่ไหว แต่ท่าทางของคนถูกแกล้งกลับนิ่งอย่างกับหุ่นปั้นจนเขาเป็นฝ่ายทนนิวไม่ไหวเสียเอง เพราะรู้ว่าตั้งแต่ที่พาตัวเธอมาอย่างไม่มีอะไรตถึงห้องทั้งน้ำทั้งข้าว แล้วตอนนี้ยังทำปากแข็งว่าไม่ทิว

“หลอกคนอื่นยังไม่พอยังจะหลอกตัวเองด้วย ทั้งที่ทิวแต่กลับบอกไม่ทิว นี่ แปลกคน” เขาหันมองหญิงสาวเต็มตา

“คุณยังจะให้ฉันกินลงหรือไง ถูกพาตัวมาแบบนี้ แล้วต้องมาอยู่กับผู้ชายบ้าผู้หญิงอย่างคุณก็เหมือนกับตายทั้งเป็น แล้วไหนจะพ่อแม่ฉันอีก ปานนี้คงเป็นห่วงจนไม่เป็นอันทำอะไรแล้ว” พิมาลาปล่อยไฮออกมาอย่างสุดกล้งัน ไม่รู้จะทำอะไรต่อไปกับชีวิต

ทั้งที่หญิงสาวเป็นคนยอมคน ไม่ว่าจะที่บ้าน ที่ทำงาน หรือกับเพื่อนฝูง เธอมักจะเป็นฝ่ายยอมเสมอ แต่ครั้งนี้ทำใจยอมรับไม่ได้จริงๆ เพราะเธอรู้ดีว่าเลสดีเียร์เจ้าชู้ขนาดไหน เมื่อตอนที่เธอทำงานร่วมกับเขาก็มีผู้หญิงมากหน้าหลายตาผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาหาถึงออฟฟิศ ตอนนั้นเธอพยายามไม่คิดอะไรเพราะต้องทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด แต่ตอนนี้เธอกลับต้องมาอยู่กับเขาเพียงลำพังแบบนี้ คงต้องป้องกันหัวใจตัวเองให้ดีที่สุดเพื่อไม่ให้ความรู้สึกดีๆ ที่เธอฝังเอาไว้ในส่วลึกของหัวใจรั่วไหลออกไปให้ผู้ชายเจ้าชู้อย่างเลสดีเียร์รับรู้

“ไม่ต้องมาบีบบังคับตา เพราะฉันจะไม่เชื่อเธออีกต่อไป ก็อย่างที่ฉันพูดแหละ เป็นทุกอย่างที่ฉันอยากให้เป็น เอาหน้า แคสึลิบหัววันเปิดเทอมแล้วเธอก็เป็นอิสระ ฉันว่ามันคุ้มนะ”

“จับฉันเข้าคุกไปเลยดีกว่า” หญิงสาวประชดในชะตากรรม
ของตัวเอง

“จับเธอเข้าคุกไปแล้วมันจะสนุกอะไร เงินก็เสียไปไม่รู้ตั้งเท่าไร
แล้วเรื่องอะไรฉันต้องเสียเวลาไปฟ้องร้องขึ้นศาล ผู้เอาตัวเธอมาสำเร็จ
โทษเองดีกว่า” เลสลีย์เริมองอีกฝ่ายด้วยสายตาทะเยอโลมอย่างเปิดเผย

“คนบ้า ฉันบอกว่าไม่ได้...”

“หยุด! อย่าพูดโกหกซ้ำซาก ฉันไม่ชอบ เธอเป็นว่าตอนนี้ฉัน
จะเมตตาให้ขึ้นไปพักผ่อนให้สบายใจ และนับจากพรุ่งนี้ไปเธอเป็นของ
ฉันเพียงคนเดียว จำไว้” พุดจบเขาก็เดินขึ้นห้องไปปล่อยยให้เธอก้มหน้า
ร้องไห้อยู่อย่างนั้น

2

จ่ายอม

เช้าตรู่บนก้อน้อยบินท่ามกลางแสงแรกของวันอย่างมีความสุข สุนัขหลายตัวส่งเสียงแข่งกันไม่หยุดร่าวกกับจะปลุกให้เจ้าของบ้านออกมาวิ่งเล่นเหมือนอย่างเคย จนคนถูกปลุกยอมลุกจากเตียงด้วยท่าทางงัวเงียก่อนจะออกไปตามเสียงเรียกของเพื่อนสี่ขาที่รอคอยเขาอยู่เบื้องล่าง

เลส์ดีเยร์วิ่งเล่นกับพวกมันอย่างสนุกสนานเหมือนเคย ล้มลุกคลุกคลานกอดรัดร่าวกกับเพื่อนเล่นสมัยเด็ก รอยยิ้มสดใสของชายหนุ่มมีให้เห็นอยู่ตลอด ผิดกับตอนที่อยู่กับพิมาลา เขาทำหน้าที่อย่างกับกบิณยาฆม

ในขณะที่เจ้าของบ้านกำลังหยอกล้อกับเหล่าลูกสมุนทั้งเจ็ดอย่างมีความสุข พิมาลาซึ่งยืนมองอยู่กำลังมีทุกข์เพราะสงสารตัวเองที่ต้องตกอยู่ในสภาพนี้ ทั้งโทรศัพท์ ทั้งกระเป๋าเงิน ถูกยึดตั้งแต่ถูกพาตัวขึ้นรถมา หนทางทุกอย่างดูตีบตัน แต่อย่างน้อยเมื่อคืนเขาก็ยังใจดี ยอมให้เธอโทรศัพท์บอกทางบ้านให้สบายใจว่าเขาต้องอยู่แหวที่โรงเรียน กลับบ้านไม่ได้แล้ว เท่านั้นแม่ก็ยอมวางสายง่าย ๆ

แม้ว่าเธออยากจะบอกท่านเพียงไร แต่ทำไม่ได้ เพราะเลส์ดีเยร์นั่งทำหน้าที่ขมิ้มอยู่ข้างๆ อีกทั้งยังขยับปากซู่ว่า... พ่อแม่เธอลำบากแน่

เท่านี้ก็ทำให้เธอหวาดกลัวจนถึงล้าไส้ใหญ่แล้ว เธอเป็นว่าเพื่อแลกกับอิสรภาพและชีวิตในอนาคต เธอจะพยายามอดทนต่อทุกอย่างที่เกิดขึ้นพร้อมกับหลบหลีกหัวใจไม่ให้หลงรักผู้ชายคนนี้อีกครั้ง!

เสียงเรียกของใครคนหนึ่งดังขึ้นทำให้คนที่กำลังสนุกสนานกับเจ้าสี่ขาทั้งเจ็ดตัวหันไปมองก่อนจะลุกขึ้นยืนพร้อมกับรอยยิ้มกว้างอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

“วันนี้มาแต่เช้าเลยนะครับ”

น้ำवाद เป็นแม่บ้านเก่าแก่วัยห้าสิบล่างๆ ซึ่งทำงานกับเลสลีย์เธอร์มาตั้งแต่สร้างบ้านหลังนี้เสร็จ แต่น้ำवादจะอยู่เฉพาะกลางวัน ตกเย็นก็จะกลับไปพักที่ห้องในส่วนของบริษัท

“เข้านี้คุณเลสลีย์เธอร์จะรับอะไรดีคะ น่าจะได้จัดให้ถูก นี่คุณคงจะเหนื่อยน่าดู” น้ำवादเอ่ยถามเพราะรู้ว่าเจ้านายเพิ่งเดินทางกลับจากกรุงเทพฯ

“ผมขอกาแฟดำกับขนมปังเหมือนเคยครับ แต่ส่วนเรื่องเหนื่อยผมว่ามันคุ้ม” เขาพูดเป็นนัยก่อนจะเดินหายเข้าไปในบ้าน โดยมีแม่บ้านเดินตามหลังเข้าไปงๆ เพราะไม่รู้ว่าเจ้านายหนุ่มพูดถึงเรื่องอะไร

เลสลีย์เธอร์เดินขึ้นไปด้านบน ขณะจะเปิดประตูห้องของตัวเองก็นึกขึ้นได้จึงหันไปมองประตูห้องข้างๆ ที่ยังเงียบสนิทราวกับไม่มีคนอยู่ จึงถือวิสาสะเปิดประตูเข้าไปโดยไม่ส่งเสียงบอกคนในห้อง ภาพที่เห็นทำให้เขาถึงกับใจสั่น

ร่างบางตรงหน้ามีเพียงผ้าขนหนูผืนเล็กห่อหุ้มกาย ผมยาวยังเปียกโชก เรียวยาวสวยไหลพันชายผ้า ผู้หญิงคนนี้จัดว่ามีเสน่ห์ชวนค้นหา ยิ่งมีอาภรณ์ห่มกายน้อยชิ้นก็ยิ่งเร้าอารมณ์ดิบของผู้ชายได้เป็นอย่างดี จนผู้บุกรุกถึงกับลอบกสินน้ำลายอีกใหญ่

คนในห้องเพิ่งจะรู้ว่ามีคนเข้ามา ก็ตอนงยหน้าจากการเซ็ดผม

“ว้าย!...นี่คุณเข้ามาได้อย่างไร แบบนี้มันเสียมารยาทนะ” หญิงสาว ยกมือกอดอกแน่น มองอีกฝ่ายด้วยสายตาหวาดหวั่น

พิมาลาเคยคิดว่าห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ นี้จะช่วยให้เธอปลอดภัยได้บ้าง แต่เธอก็คงคิดผิดเพราะอยู่ดีๆ เลสลีย์ก็โผล่พรวดเข้ามาโดยไม่บอกให้รู้ตัวล่วงหน้า แกรมสายตาที่มองเธอยังเต็มไปด้วยความปรารถนา แม้อายุของเธอจะใกล้เบญจเพส แต่ไม่เคยมีสักครั้งที่จะอยู่ในห้องกับผู้ชายสองต่อสองเช่นตอนนี้

จะว่าไปตอนเรียนหญิงสาวไม่เคยได้มีโอกาสคบกับผู้ชายคนไหนเป็นจริงเป็นจังเพราะว่าพอเขาทำมือยาวรุ่มร่ามเธอก็ยุติความสัมพันธ์ทันที

“หยุดเลย ถึงเธอจะโวยวายให้บ้านแตกก็ไม่มีใครมาช่วย และอย่าพูดว่าฉันไม่มีมารยาทเพราะที่นี้บ้านฉัน ฉันจะเข้าจะออกห้องไหนก็ได้ เข้าใจไว้ด้วย” เขากอดอกมองสำรวจร่างบางอย่างเปิดเผย

“ไม่ว่าคุณจะคิดยังไง แต่ก็ขอพื้นที่ให้ฉันหายใจบ้างเถอะคะ ถึงฉันจะเป็นผู้อาศัย คุณก็ไม่ควรทำแบบนี้” พิมาลาพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานปนตำหนิกลายๆ

“ฝันไปเถอะ ฉันไม่ได้ให้เธอมาอยู่ฟรีกินฟรี หรือมาที่นี้อย่างสุขกายสบายใจ เธอต้องซดใช้ทุกอย่างที่ได้จากฉันไป รวมถึงความไว้วางใจที่เคยหลงหยิบยื่นให้เธอดูด้วย”

พิมาลาเห็นสายตาจริงจังที่มองมาที่เธออย่างไม่ละสายตาแล้วทำให้รู้สึกกระดากอายที่ต้องยืนในสภาพเกือบโล่งแจ้งต่อหน้าเขา

“เอ่อ เาเป็นว่าฉันจะเชื่อฟังคุณทุกอย่าง แต่ตอนนี้ขอใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยก่อนได้ไหม”

เลสลีย์ไม่ตอบ เขาปรับที่ท่า มองอีกฝ่ายด้วยสายตากรุ่มกริมพลางเดินเข้าไปหา ทำเอาอีกฝ่ายถอยหนีไปจนติดผนังห้อง

“คิดเอาไว้ในหัวเลยนะว่าเธอหนีฉันไม่พ้น เพราะเธอเป็นของ

ฉัน!” พุดจบกี้ใช้สองมือใหญ่ประคองใบหน้าเรียว จากนั้นก็จครึมฝีปากบนเรียวปากบางอย่างดูดีดีม โดยไม่สนใจแรงประท้วงอย่างสุดฤทธิ์สุดเดชของอีกฝ่าย เพราะถึงอย่างไรเธอก็ต้านทานเรียวแรงชายออกสามศอกอย่างเขาไม่ได้

พิมาลาตันออกกว้างให้ออกห่าง แต่ไม่ว่าจะทิ้งผลึกทั้งตันแค่ไหนร่างใหญ่โตก็ไม่ขยับเขยื้อน

เลสดีเยร์รู้สึกตัวว่าไม่ควรทำอะไรรีบร้อนเพราะถึงยังไงเขาก็ยังมีเวลาอยู่กับเธออีกนาน เขาจะค่อยๆ ปล่อยที่เด็ดแล้วให้เธอโอนอ่อนตามเขาน่าจะดีกว่านุ่มปามเช่นนี้

“เอาละ นี่เป็นบทเรียนแรกสำหรับการต้อนรับน้องใหม่” เขาพุดหลังจากยอมปล่อยให้เธอเป็นอิสระ

พิมาลาหายใจเข้าปอดหลายๆ ครั้ง พลังขยับตัวหนีผู้ชายตัวโตที่มองเธอด้วยสายตาที่นกระหายปนกับความสะใจที่แทรกอยู่ในแววตา ก่อนจะพยายามพุดกับเจ้าของบ้านอย่างสุภาพที่สุด

“เชิญออกไปได้แล้วค่ะ”

“ให้เวลาห้านาทีไปเจอกันข้างล่าง แต่ถ้าห้าฉันจะขึ้นมาตามเอง และคงไม่ต้องบอกนะว่าเธอจะเจออะไรถ้าฉันโกรธขึ้นมา” ชายหนุ่มกระตุกยิ้มมุมปากก่อนจะเดินออกจากห้องไปอย่างอารมณ์ดี

“อิตาบ้าเอี้ย เกิดมาไม่เคยพบเคยเห็นคนอะไรไร้มารยาท หีนกามไม่เลื้อก” หญิงสาวแอบไวยหลังจากเขาเดินพ้นประตูไปแล้ว จากนั้นก็รีบแต่งตัวให้ทันเวลาที่เขากำหนดเพราะไม่เช่นนั้นแล้วเธอก็คงไม่อาจต้านทานความต้องการตามธรรมชาติที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ได้อีกครั้ง เพราะลึกๆ แล้วหัวใจของเธอสวามีภักดีกับเขาตั้งแต่เจอกันครั้งแรกแล้ว แม้จะพยายามบอกตัวเองว่าลืมเขาได้แล้ว แต่คำพุดกับความรู้สึกสวนทางกันอย่างสิ้นเชิง

พิมาลายังจดจำครั้งแรกที่เจอเลสดีเยร์ได้เป็นอย่างดี ตอนนั้น

เธอนิ่งงันไปราวสามวินาที ใครที่เหนจะห้ามใจตัวเองได้ ก็ในเมื่อหนุ่มหล่อลูกครึ่งแต่งตัวภูมิฐานยิ้มหวานอยู่ตรงหน้า ดวงตาสีมรกตงดงามราวกับภาพฝันกำลังจ้องมองจนทำให้เธอแทบจะละลายไปเสียตรงนั้น ยิ่งใกล้เข้ามาเท่าไรก็ยิ่งห้ามใจตัวเองได้ยากเท่านั้น...

เลสดีเยร์สวมเสื้อเชิ้ตสีฟ้าอ่อน ผูกไทดำสีเดียวกับกางเกงสแล็ค นั่งจิบกาแฟอยู่ที่โต๊ะอาหารด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม พลางนึกถึงใบหน้าแดงก่ำของพิมมาลา ยามที่เขาสัมผัสและต้องทุกสัดส่วนของเธอ ทำให้อดดีใจไม่ได้ที่อย่างน้อยเขาก็ไม่ได้คิดไปเองฝ่ายเดียว

“ลงมาได้สักทีนะ” ชายหนุ่มปรายตามองคนมาใหม่ที่ยื่นตัวลีบ อยู่ไม่ห่างและไม่ว้ายแขวะ “คงไม่ต้องแนะนำนะ”

“สวัสดิ์คะน้ำवाद” พิมมาลายกมือไหววก่อนจะก้มหน้าก้มตา ละอายใจจนไม่กล้ามองหน้าหญิงสูงวัยใจดีที่อยู่ห้องติดกับเธอตอนที่ยังทำงานอยู่ที่นี่

แม่บ้านตกใจเล็กน้อยที่ได้เห็นหญิงสาวอีกครั้งหลังจากที่หายตัวไปเมื่อเดือนก่อน

“ไหว้พระเถอะคะ น้ำवादดีใจค่ะที่เราได้เจอกันอีกครั้ง แปลกนะคะ ปกติคุณเลสดีเยร์...” นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นเจ้าของบ้านพาผู้หญิงมาพักที่บ้านอย่างเป็นทางการ ทว่ายังพูดไม่ทันจบก็ถูกขัดขึ้นก่อน

“น้ำवाद” ชายหนุ่มไม่ยอมให้หญิงสาวคิดว่าตัวเองเป็นคนพิเศษ เพราะปกติเขาไม่เคยพาผู้หญิงมาอยู่ด้วยแบบนี้ จะมีบ้างที่พามาค้างคืน แต่พอเข้าก็แยกย้ายบ้านใครบ้านมัน

“มีอะไรคะคุณเลสดีเยร์” น้ำवादแกลังถามเพราะฐันสัยเจ้านายดี

“เอ่อ ช่วยสอนพิมพ์เขาทำอาหารด้วย เอาให้เก่งอย่างน้ำवादเลยนะ”

หนุ่มลูกครึ่งบอกเสียงเฉียบก่อนจะหันไปสำรวจคนที่อยู่ในชุด

เสื่อยัดกางเกงยีน ผมยาวปล่อยสยายเต็มแผ่นหลัง ผิวเนียนละเอียด
ราวกับผิวเด็ก ใบหน้าใสไร้เครื่องสำอาง คิ้วโก่งได้รูป ดวงตากลมโตแลดู
สดใส จมูกโด่งรั้นมีรอยหยักเล็กน้อยตรงสัน เรียวกางบางสวยระบาย
สีชมพูอ่อนจนคนมองผลอกลิ้นน้ำลายลงคอเมื่อนึกถึงรสจูบเมื่อครู่

“นี่เราติดนิสัยหื่นไม่เลิกที่ได้ไง แต่จะว่าไปเธอก็น่ากินแฮะ”
เลสดีเยร์นี้กระหิม้อยู่ในใจ

“มองเพลินเลยนะคะคุณเลสดีเยร์” น้ำवादอดแซ้วไม่ได้

“มองที่ไหนกัน ผมแค่คิดว่าจะรอดไหม ผู้หญิงสมัยนี้หยิบจับ
อะไรไม่เป็น” เขาตอบแก้เก้อ

“วันนี้คุณเลสดีเยร์จะไปธุระที่ไหนคะ ใส่ชุดชะลอเชียว”
น้ำवादรีบเปลี่ยนเรื่องเมื่อเห็นหญิงสาวข้างๆ ไม่ยอมพูดอะไรเลย

“ผมมีสัมมนาที่โรงแรม คงกลับช้าหน่อย ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ
แล้วตอนเย็นไม่ต้องทำอาหารเผื่อผมนะ” เขาพูดจบก็ลุกขึ้นยืน หยิบ
เสื้อสูทที่พาดไว้ตรงเก้าอี้พลาถมองไปที่บุคคลที่สามแล้วนึกอยากแกล้ง
ขึ้นมา “มานี่หน่อยสิพิมพ์”

“เรียกชะสนิทสนมเชียว” เจ้าของชื่อตำหนิอีกฝ่ายในใจ ก่อนจะ
ทำตามที่เขาสั่ง

“ใส่ให้หน่อย” เขาพูดพลางยื่นเสื้อสูทให้

น้ำवादเห็นเหตุการณ์ก็อดยิ้มตามไม่ได้ นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้านาย
ยิ้มหน้าบานก่อนไปทำงานแถมยังทำสายตากรูมกริมจนอีกฝ่ายทำตัว
ไม่ถูก นึกๆ แล้วก็น่าสงสารฝ่ายหญิงที่ต้องมาเจอกับผู้ชายดิบๆ เอาใจ
ใครไม่เป็น ไม่เคยยอมใครหน้าไหน ตัวเองต้องถูกเสมอ นี่คงเป็นงาน
ยากสำหรับสาวสวยคนนี้เสียแล้ว...

เมื่อเดือนก่อนเธอยังเสียดายที่หญิงสาวข้างห้องออกจากการงาน
กะทันหัน รูปร่างหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู ผู้ใหญ่พูดอะไรก็คะซาทุกคำ
สวยแบบธรรมชาติ อีกทั้งยังขยันทำงาน อัจฉริยะดีกับทุกคนไม่ว่าจะ

คนไทยหรือคนต่างด้าวที่ทำงานในโรงงาน

“ใส่เองไม่เป็นหรือไง” พิมาลาพึมพำขณะดึงเสื้อสูทให้แขนยาวๆ ของเขาไพล่พ้นชายเสื้อ

“อย่าทำปากเก่งเพราะไม่อย่างนั้นปากเธออาจจะถูกปิดแบบนี้” พุดจบเขาก็ใช้ความเร็วขยับจากเรียวปากบางอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเดินฮัมเพลงออกไปอย่างอารมณ์ดี ปล่อยให้เจ้าของเรียวปากก้มหน้างุดด้วยความอาย

“ไปคะคุณพิมพ์ ไปทานข้าว” แม่บ้านเก่าแก่จูงมือหญิงสาวไปที่โต๊ะอาหาร

“ไม่เป็นไรคะน้ำवाद ให้พิมพ์ทานในครัวดีกว่า” พิมาลาเกรงใจ

“ได้ยังไงคะ คุณพิมพ์ก็เหมือนเจ้านายน้ำवादอีกคน ยังไงก็ต้องดูแลให้ดี”

“น้ำवादเรียกพิมพ์เฉยๆ เหมือนแต่ก่อนอะคะ พิมพ์มาช่วยงาน ไม่ได้มาเป็นเจ้านายอย่างที่น้ำवादเข้าใจ”

“เอาเป็นว่าเพื่อความสบายใจของคุณพิมพ์ น้ำवादจะเรียกหนูพิมพ์ละกันนะ” คนสูงวัยยิ้มเอ็นดูก่อนจะตักข้าวต้มปลาร้อนๆ ใส่ถ้วยให้หญิงสาว “แล้วนี่ไปไหนมาไม่ถึงได้มากับคุณเลสดีเยร์ได้ ฐู๋ใหม่ที่น่าคิดถึงหนูพิมพ์มากเลยนะ ตอนไปก็ไม่รู้ เป็นห่วงแทบแย่”

“ขอบคุณค่ะ” เธอยกมือไหว้ด้วยความเคยชินเมื่อผู้สูงวัยตักข้าวต้มให้ ก่อนจะบอกอีกฝ่ายไปตามจริง...แต่ไม่ทั้งหมด “พอดีพ้อพิมพ์มีปัญหาก็เลยต้องรีบกลับ”

“ดีแล้วละ ที่กลับมาอีก ฐู๋ใหม่พ้อพิมพ์ไปคุณเลสดีเยร์ของน้ำก็...”

ยังไม่ทันที่น้ำवादจะพุดจบ เสียงของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้น

“นี่น้ำवाद เข้าไปทำห้องคุณเลสดีเยร์เห็นแหวนฉันทันบ้างไหม” หญิงสาวสวยเฉียบคนหนึ่งยื่นกอดอกมองทั้งคู่อยู่หน้าประตูห้องครัว

พลางถามด้วยน้ำเสียงกระด้าง

“เห็นคะ น้ำใส่ไว้ในลิ้นชักตรงหัวเตียง แล้วนี่คุณจะรับอะไรใหม่คะ” น้ำวาดเอ่ยถามคู่ขาคนล่าสุดของเจ้านายที่เพิ่งพามาอนด้วย

“ไม่ละ ขอบใจ เอ แล้วนี่ใคร คนใช้ใหม่หรือ”

“คะ ดิฉันเพิ่งมา” พิมาลาพูดเพียงเท่านั้นก็หันไปตักข้าวเข้าปากทันที

‘ผู้หญิงเข้าออกเป็นว่าเล่น ผู้ชายสุภาพปากหวานก็เป็นอย่างนี้แหละ หี พ่อเทพบุตรของสาว?’ พิมาลาอดไม่ได้ที่จะกระแฉะกระแฉะเล็ดดิเย่รีในใจ

“จันฉั้นขึ้นไปเอาของแล้วจะกลับเลยนะ บอกคุณเล็ดดิเย่รีด้วยว่าฉั้นจะรออยู่ที่เดิมให้ตามไปเร็วๆ ฉั้นโทร. ไป เขาก็ไม่รับ สงสัยกำลังยุ่ง แล้วฉั้นก็ไม่อยากเข้าไปหาเขาที่ออฟฟิศในสภาพแองก์แบบนี้” หญิงสาวผู้มาใหม่พูดจบก็เดินหายไปบนห้องก่อนจะกลับลงมาในเวลาไม่นาน

“เดี๋ยวพิมพ์มานะคะ” พิมาลาเห็นโอกาสจึงหาเรื่องเดินออกไปข้างนอก หวังว่าจะขอติตรรถออกไปด้วย

“คุณมีอะไรจะให้ดิฉันช่วยถือใหม่คะ” หญิงสาวพูดประจบคู่ขาของเจ้าของบ้าน

“ไม่มี ฉั้นรีบ มีอะไรหรือ” หญิงสาวไม่สนใจยังคงรีบเดินไปยังรถของตัวเองที่จอดอยู่ด้านนอก

“เปล่าคะ พอดีเห็นคุณรีบ” พิมาลายังเดินตามกันติมาไปจนถึงรถยนต์ แต่พอไปถึงรถก็เห็นแวบๆ ว่ามีผู้ชายนั่งอยู่ในรถด้านข้างคนขับ ขณะที่ฝ่ายนั้นพอเห็นเธอก็รีบก้มตัวหลบทันที เธอจึงรู้ว่ากันติมารีบเพราะอะไร

‘ที่แท้ก็กลัวใครจะเห็นว่ามากับผู้ชาย แฮ้อ คนสมัยนี้รักกันฉาบฉวยจริงจังจริง’ หญิงสาวนึกในใจก่อนจะหันหลังกลับเข้าบ้าน เพราะ

รู้ว่ายังงั้นกันตีมาก็ไม่มีทางให้เธอติดรถไปด้วย

“ไปไหนมาหนูพิมพ์”

“เอ่อ” พิมพ์ลาอีกซัก แต่ก็อยากลองเกลี้ยกล่อมแม่บ้านให้พาเธอออกไปจากที่นี่ “เอ่อ น้ำवादคะ พอจะมีวิธีไหนพาพิมพ์ออกจากที่นี่ได้ไหมคะ”

คนถูกถามจึงไปพักหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยกับคนมาใหม่ด้วยน้ำเสียงมั่นใจ “น้ำไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับหนูพิมพ์ คุณเลสดีเยร์พาหนูพิมพ์มาได้ยังไง แต่น้ำรับรองได้ว่าคุณเลสดีเยร์เป็นคนดี ไม่มีวันทำร้ายผู้หญิงเด็ดขาด”

พิมพ์ารู้ทันทีว่ามติดนัตที่ขอความช่วยเหลือกับคนของเลสดีเยร์คิดแล้วก็น่าโมโหตัวเอง ทำอะไรไม่คิดหน้าคิดหลัง นี่ถ้าเกิดว่าน้ำवादเอาเรื่องนี้ไปบอกเจ้านายมีหวังเธอต้องถูกทำโทษแน่นอน

“เอ่อ พิมพ์แค่อยากไปซื้อของใช้ส่วนตัวคะ” เธออ้างส่งๆ

“เอาเป็นว่าหนูพิมพ์บอกคุณเลสดีเยร์ดีกว่านะคะ เดี่ยวน้ำवादจะโดนเอ็ด”

“ได้คะ น้ำवाद”

หลังจากนั้นน้ำवादก็เริ่มแนะนำงานที่ดูแลในแต่ละวันพร้อมกับพาเดินชมบ้านไปจนทั่วทุกซอกทุกมุม อันที่จริงเธอเองก็เพลิดเพลินกับความสวยของบ้านจนลืมความเหน็ดเหนื่อย ยิ่งได้เข้าไปดูห้องสมุดขนาดใหญ่ที่มีหนังสือฉบับพิมพ์เล่มก็ยิ่งทำให้เธอตื่นเต้น โดยเฉพาะห้องนอนของเลสดีเยร์ เพราะเธออยากรู้ว่าเขาเอาโทรทัศน์มือถือของเธอไปซ่อนไว้ไหน

ห้องนอนของเขากว้างขวางเรียบหรูด้วยโทนสีน้ำเงินอ่อน เตียงนอนขนาดใหญ่ตั้งอยู่ตรงกลางห้อง มีเครื่องอำนวยความสะดวกครบครัน พอเปิดเข้าไปอีกห้องก็เป็นห้องแต่งตัวที่มีเครื่องแต่งกายหรูหราราคาแพง นาฬิกาและเครื่องประดับจัดไว้อย่างเป็นระเบียบ

ใกล้กันมีประตูบานใหญ่ที่เป็นกระจกใสทั้งบาน มีผ้าม่านปิดมิดชิด
ราวกับหวงแหนพื้นที่ส่วนตัวอย่างที่สุด

หญิงสาวยื่นมือไปเลื่อนผ้าม่านเปิดออกก็ถึงกับตะลึงงัน เพราะ
เบื้องหน้าปรากฏภาพงดงามราวกับฝัน สระว้ายน้ำสีมรกตบนระเบียง
ห้องพักผ่อนตัว รอบด้านเป็นกำแพงสีขาวสูงท่วมหัว รอบด้านมีกระถาง
ดอกไม้วางไว้ตลอดแนว ต้นไม้ใหญ่ทำเสมือนจริงหลายต้นถูกสร้างขึ้น
ด้วยช่างฝีมือดีและมีเปลไม้ไผ่แขวนอยู่ตรงกลาง ใกล้กันมีน้ำตกจำลอง
เล็กๆ และเสียงน้ำไหลอ้ออ้อ นี่ถ้าไม่รู้ว่าเป็นชั้นสองของตัวบ้านก็
คงคิดว่ายืนอยู่ท่ามกลางธรรมชาติที่สวยงาม

‘เวอร์กว่าที่คิดแฮะ’ เธอนึกต่อว่าเจ้าของบ้านในใจ แม้อีกใจหนึ่ง
จะทึ่งกับความเรียบหรูมีสไตล์ของเขา ในตอนแรกยังแอบเคลิ้มที่เห็น
เขาใส่สูทเดินออกจากบ้านไป จะว่าไปเขาก็คล้ายๆ ดาราหลุดออกมา
จากจอโทรทัศน์เหมือนกัน

“คุณเลสดีเยร์ชอบว้ายน้ำคะ และรักความเป็นส่วนตัวมากๆ”

‘นิสัยแบบนี้ไม่มีใครคบมากกว่า แหม แล้วทำเป็นรักความเป็น
ส่วนตัว’ พิมาลาค่อนขอเจ้าของบ้านในใจ

“มีสระว้ายน้ำบนนี้คงดูแลรักษายากน่าดูนะคะ”

“ไม่หรอกคะ จะมีลูกน้องคอยดูแลสระน้ำให้เวลาที่คุณเลสดีเยร์
ไปทำงาน คนงานที่นี้รักคุณเลสดีเยร์ทุกคน สั่งให้ทำอะไรก็รีบทำให้
ไม่เคยบ่น กลับชอบซะอีกที่ถูกเรียกใช้”

“คะ” พิมาลาพอจะรู้เพราะลูกน้องในออฟฟิศก็รักและเคารพ
เขาทุกคน

“อันที่จริงมีแม่บ้านคอยทำความสะอาดอีกสองคน จะมาเฉพาะ
กลางวันเสร็จแล้วก็กลับ แต่จะมาวันเว้นวันคะ คุณเลสดีเยร์ไม่ชอบให้
ใครเข้ามาในบ้านบ่อยๆ”

“คนอะไรพิลึก” พิมาลาโพล่งออกไป ปกติเธอทำงานกับเลสดีเยร์

ที่ออฟฟิศจึงไม่เคยรู้ความเป็นอยู่ในบ้านพักส่วนตัวของเขา และแม่จะสนิทกับน้ำวาด แต่เธอก็ไม่เคยถามหรือก้าวก่าอะไรนอกจากเรื่องงานเพียงอย่างเดียว

“คงจะจริง”

“แล้วเจ้านายน้ำวาด เออ...พาสาวมาที่บ้านบ่อยไหมคะ”

“เรื่องนี้หนูพิมพ์คงต้องถามคุณเลสตีเยร์เอง” น้ำวาดไม่กล้าบอกความจริงว่ามีผู้หญิงแหวะเวียนมาหาเจ้านายเธอบ่อยครั้ง และสวຍเฉียวกันทุกคน จะมีก็แต่พิมาลาที่แหะที่ดูต่างออกไป ซึ่งเธอก็หวังว่าจะไม่มีแม่สาวร้อนแรงคนไหนแหวะมาหาเลสตีเยร์ตอนนี้ เพราะถ้าไม่เช่นนั้นแล้วรถไฟขบวนใหญ่คงชนกันโครมเบ้อเริ่ม

‘คงพามาเป็นประจำละสิ คนบ้ากามลามกขนาดนั้น’ นึกแล้วโมโหไม่หายที่อยู่ๆ ต้องมาเจอเรื่องราวบ้าๆ แบบนี้

“แล้วเจ้านายน้ำวาดดูไหมคะ เวลาอยู่บ้าน”

“ปกติคุณเลสตีเยร์เป็นคนสุภาพ ไม่เรื่องมากเรื่องการกินอยู่ แต่จะดูก็ตอนที่ไม่ได้ตั้งใจค่ะ”

“คนเจ้าอารมณ์” เธอพิมพ์

“อะไรนะคะหนูพิมพ์” น้ำวาดได้ยินไม่ถนัดจึงถามซ้ำ

“อ้อ เปล่าค่ะเปล่า มีอะไรให้พิมพ์ทำอีกไหมคะ”

“ไม่มีแล้วค่ะ น้ำแค่นี้แนะนำห้องต่างๆ กับเสื้อผ้าที่คุณเลสตีเยร์ชอบ แค่นี้ก็น่าจะพอ เรื่องอื่นๆ ก็มีคนคอยจัดการแล้ว ส่วนเรื่องอาหารเราค่อยมาเรียนรู้กันไปเรื่อยๆ น่าจะดีกว่า”

“ถ้าอย่างนั้นพิมพ์ขอไปอ่านหนังสือได้ต้นไม้ด้านโน้นได้ไหมคะ” พิมาลาชี้ไปทางต้นไม้ใหญ่ริมรั้วที่แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงากว้างขวางไปจนถึงนอกรั้ว

“ได้ค่ะ เดี่ยวเจ้าเจ็ดตัวคงตามไปแถวเวถึงที่เลยละ แต่ท่านข้าวเที่ยงกับน้ำก่อนแล้วค่อยไปดีกว่านะคะ นี่ก็เลยเที่ยงมานานแล้ว มัวแต่

พาหนูพิมพ์ทำนั่นทำนี่จนลืมเวลาเลย”

“คะ น้าवाद”

น้าवादยิ้มแล้วเดินออกจากห้องไปก่อน ขณะที่พิมาลาเดินกลับเข้าห้องของตัวเอง เธอหยิบหนังสือเล่มโปรดในกระเป๋าแล้วเดินไปยังห้องครัว หลังจากกินอาหารเรียบร้อยแล้วเธอก็ตรงรี่ไปยังต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างจากบ้านพอสมควร

เจ้าสุนัขทั้งเจ็ดตัวไม่ยอมให้เธออยู่คนเดียว พวกมันไปนั่งเล่นกับเธอได้ต้นไม้ราวกับรู้จักกันมาเป็นเวลานาน หญิงสาวนอนเปลญวนตั้งหน้าตั้งตาอ่านหนังสือเพื่อให้ลืมเรื่องแย่ๆ ที่เกิดขึ้น พยายามสงบใจให้ได้มากที่สุด

“พวกแกคงเหงาละสิ วันๆ ไม่มีใครเล่นด้วย ส่วนฉันไม่รู้จะทำยังไงต่อไปกับตัวเองดี จะคร่ำครวญไปก็คงไม่มีประโยชน์ ร้องให้ตายก็คงออกจากที่นี่ไม่ได้ ก็คงจะมีแต่หนังสือกับพวกแกนี่ละมั้งที่พอจะเป็นเพื่อนฉันตอนอยู่ที่นี่ได้” เธอหันไปพูดกับเหล่าองค์กรกษัตริ์ทั้งเจ็ดซึ่งเห่าตอบรับเธอทุกตัว “เอาละๆ นอนเล่นอยู่กับฉันที่นี่แหละเดี๋ยวค่อยกลับบ้านกันนะ”

จากนั้นพิมาลาก็จมดิ่งอยู่กับตัวหนังสือ ผ่านไปสักพักลมเย็นๆ บวกกับความอ่อนล้าที่สะสมตั้งแต่เมื่อวาน อึกทั้งเมื่อคืนก็แทบจะไม่ได้หลับได้นอน ทำให้เธอเผลอหลับไปพร้อมกับหนังสือเล่มใหญ่ที่วางอยู่ตรงอก

เวลาผ่านไปนานแค่ไหนไม่รู้ มารู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ได้ยินเสียงเจ้าสี่ขาทั้งเจ็ดตัวส่งเสียงขู่ราวกับว่าพวกมันกำลังเจอกับอะไรบางอย่าง พิมาลาขยี้ตาด้วยท่าทางงัวเงียก่อนจะหันไปดูทางต้นเสียง แต่พอไม่เจออะไรก็ทำตามปรีจะหลับต่อ ทว่าเสียงตะโกนของเจ้าของบ้านทำให้เธอสะดุ้งสุดตัวก่อนจะเงยหน้ามองขึ้นไปบนกิ่งไม้

“กรี๊ด!”